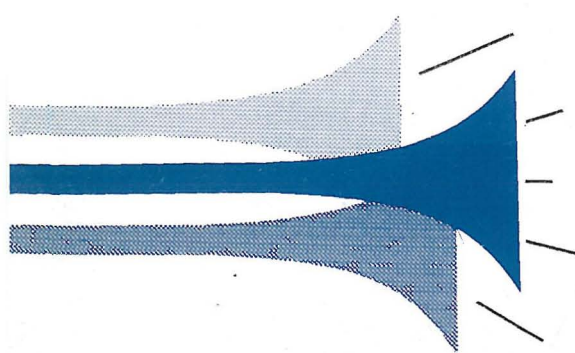

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 2 • 1997 • Årg 38 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

*Förföljda baptister döper i hemlighet
midsommarnatten 1886 i Uppland.*

"BAPTISTERNA", stämningsfullt målad av konstnären Gustaf Cederström. Se sid 30

En EXPLOSION!

Evangelium går ut...

STINA FRIDOLFSSON _____

I samband med sommarkonferensen 1996 tog Maranataförsamlingen i Stockholm ytterligare ett steg mot den urkristna församlingsprincipen "I haven fått för intet, så given ock för intet". Vår föreståndare varnade för all kommersialisering i kristenheten. Det är otillbörligt att ta betalt för möten och väckelsesång. Resolut sänkte vi priset på alla mötes- och liveinspelade sångkassetter till fem kronor, plus eventuellt porto. Och så satte vi annons om detta i Midnattsropet.

Primus motor i musikstudion, Peder Blom, blev förskräckt:

-Jag tänkte att det här går aldrig ihop. Rent mänskligt tänkt var det omöjligt. För visst är det sant att vi får tag i kassetter till oslagbart pris, men fodralet, namnetikett och iläggsblad tillkommer. Egentligen betalar vi själva tio-elva kronor styck för kassetterna, och då är ju inga maskin- och arbetskostnader räknade.

-Men jag kom på skam. Det erbjudande vi gick ut med, fungerade som en nyckel. Massor av människor har beställt kassetter. Det finns ett enormt sug efter Guds ord och den genuina väckelsesången. Men många har ju faktiskt inte råd. Nu försvann en tröskel, och vi är med om en explosion av beställningar från alla håll.

-Jag tror att Gud ville pröva oss om vi var redo att gå denna väg. För förutom att människor har sänt offer till tidnings- och kassetmissionen, så har vi fått tag i utrustning vi behöver för att sköta varje produktionsled till sagolikt låga kostnader. Nu kan vi med våra egna maskiner själva kopiera både tal- och musikkassetter med god kvalitet. Vi kör själva fram kassetter i den takt vi klarar.

Vad vi nu behöver är en Dolby B brusreducerare. Sådana kostar hundratusentals kronor, men det verkar som om vi nu får tag i en till ett pris vi kan klara av. Det är ett under. Jag

upplever det som ett direkt gudsingripande för att Herren är angelägen att vi ska nå ut med evangelium.

-Just nu håller vi på och spelar in en barnkassett med Pilgrimsskolans barn, och Hans Lindelöw har skrivit några sånger som han snart ska sjunga in. Jag drömmer också om att få spela in en sångkassett med Arne Imsen till pianoackompanjemang av Gösta Karlsson.

Genom musikstudion, som Peder själv varit med att bygga och inrymma i ett f.d. garage bakom Bälltaskolan, har vi fått vara med och sprida evangelium vida omkring. Han ger exempel:

-En grupp troende zigenare har kommit och spelat in evangelisationskassetter gång på gång. Vi håller lägsta tänkbara pris för att de ska kunna hyra studion och spela in sånger om Jesus på romani. Det är stort att vi får vara med i zigenarmissionen över hela världen på detta sätt. Några syskon från en församling i Ryssland, som vi har gemenskap med, var också här och spelade in en kassett på ryska för evangelisation i sitt land.

Peders väg till uppgiften som drivande kraft i Maranataförsamlingens musikstudio har också varit under på under. Från ett liv fångad av drogmissbruk och destruktiv musik, blev han frälst och kom till församlingen. De första åren nöjde han sig med att spela bas på mötena. Men han spelade så bra, att man ringde från ett kristet musikband och ville värva honom.

Peder Blom vid mixerbordet i vår närradiostudio.

-Gud har sagt att du ska komma till oss och spela! påstod kontaktmannen.

-Konstigt att han inte talat med mig om saken! svarade Peder tryggt. Han vet var han har sitt andliga hem, och församlingslivet har varit hans ledstjärna. Han hamrade och slet för att bygga studion, först på Gamla Bro, och sedan, när vi flyttade därifrån, på Bällsta.

Vid den tiden fick Peder också ett arbete som extra ljudtekniker på Konserthuset.

Att han fick det jobbet, var ett av de många under han ivrigt vittnar om:

-Jag hade haft städjobb i flera år, och ville så gärna syssla med något annat. Så slog jag upp DN, och upptäckte en annons: Extra ljudtekniker sökes på Konserthuset. Jag kunde ju bara det jag lärt mig genom våra egna inspelningar i församlingen, men gick dit, direkt efter städjobbet. Min son Daniel, som då var nio år, var med mig.

Den som skötte personalsidan var väldigt trevlig, visade mig runt i hela konserthuset, och berättade om allt. När han frågade vad jag hade för bakgrund, kröp jag ängsligt fram med att de erfarenheter jag hade var bara från församlingens sång- och musikliv. Han blev jätteglad:

-När kan du börja? Jag gick hem på moln. Men Daniel var förskräckt:

-Pappa, ska vi städa hela det där huset?

Peder berättar om alla han under årens lopp träffat och fått vittna för där. Genom arbetet på Konserthuset, har Peder också lärt sig mycket som vi haft nytta av vid inspelningar i vår egen studio.

-Man hör hur det ska låta live, och då får man försöka fånga in det i studion, förklarar Peder.

Agneta Orellana började redan som nyfrälst att engagera sig i utåtriktad evangelisation. Hon var ju själv missionärsbarn, och hade det liksom i blodet att man måste ut med evangelium. När vi fick börja sända närradio - lagligt! - var hon med och katalogiserade mötesinspelningar för att

sortera fram sådant som var lämpligt att göra radioprogram på

När vi fick möjlighet att sända på flera orter, så fick hon allt mera gå in i ansvarsställning för att producera program. Så småningom fick hon vara med som hallåa, och har allt mer växt in i uppgiften som närradions övervakare.

-Gud har lett mig i allt. När man lever med i församlingen, blir det så naturligt vad som också lämpar sig att förmedla i radio, säger hon anspråkslöst.

-Tekniken måste Peder hjälpa till med, säger hon med ett litet fniss. Det kan jag inte alls!

Agneta har egentligen inte alls tid att hålla på med denna växande radio- och kassetmission. Hon förestår Bällsta Taxi, och är dessutom utbildad tolk, guide och reseledare på svenska, spanska och engelska. Varje dag kommer hon hem och berättar om människor hon fått skjutsa i taxi och vittna för om Jesus. Allt ifrån färdtjänsttransporter av äldre och handikappade, till människor från olika delar av världen som anlitat hennes tjänster som guide och tolk. Men till denna mission får MR återkomma med ett speciellt reportage.

Nu har kassetmissionen växt utöver alla bräddar. Förutom månadens kassett, och specialbeställningar vid varje konferens, så har vi genom den radikala prissänkningen av kassetterna fått enormt mycket arbete. Det känns som om man håller på att sprängas!

När MR frågar hur hon upplever detta att vi på kort tid fått sända flera

hundra kassetter till hela landet och även grannländerna, säger Agneta efter en liten paus, då hon riktigt laddar upp:

-Jag har på sista tiden tänkt på en sak. När jag var ny på Gamla Bro, sände jag efter traktater på många språk från England. (Scripture Gift Mission). Jag fick en massa traktater gratis på villkor att fortlöpande berätta om vårt missionsarbete, hur och vart traktaterna kom ut, och resultat av arbetet.

-Nu skulle jag önska att de som beställt eller på annat sätt fått kassetter från oss, skrev och berättade om hur de upplever budskapet. Det har ju predikats enorma budskap och vi har haft sådana oförglömliga möten och radioprogram som sänts ut på kassettband.

En del beställer alla möten från en hel konferens. Det blir ju massor av speltimmar på kassett. Tar de ledigt från jobbet en vecka och lyssnar, eller hur gör de? Och vad betyder budskapet för dem? Innebär det någon förändring i lyssnarens liv? Det skulle vara så inspirerande och trostärkande för oss som sliter med att få fram materialet att få rapporter. Vi är ju inne i ett Guds verk, och varje tacksägelse och vittnesbörd om vad förkunnelsen betyder för den som lyssnar, ger också oss välsignelse. Skriv gärna till Midnattsropet och berätta!

Och i denna uppfordrande maning, som bör uppfattas som ett erbjudande, instämmer hela MR:s redaktion. Välkommen att dela dina upplevelser med oss, kära läsare och lyssnare!

Agneta Orellana, taxichaufför i Stockholm, och flitig radioevangelist.

MÖTES- OCH FÖRSAMLINGSLIV

ARNE IMSEN

Under några kampfyllda men mycket lärorika år har denna tidning med stort intresse sökt förfäktat nytestamentliga principer för mötes- och församlingsliv.

Ett nerslitet verksamhetsmaskineri kan inte annat än skada de frälsta själarna och hålla syndarna på avstånd. Förfinad sång och musik är en **nödlösning**, ty i längden orkar ingen mänsklig kultur ens nödtorftigt dölja det faktum, att enkelheten, hjärtligheten, värmen och hänförelsen gått förlorade med den barnsliga och *omedelbart verksamma tron*. Alla tidens försök att popularisera eller överdramatisera enkla läsarsånger ger otvivelaktigt intrycket att *prestationen* väger tyngre än *presentationen*, **ramen** leder bort uppmärksamheten från det centrala i budskapet.

Det blir njutningsbara, konstlade och oförargliga möten då en vildressad, inställsamt smilande och publikfriande predikant i predikstolen samt en studiecirkeltränad och vältrimmad men måttligt religiös och lagom världslig större eller mindre grupp på sångarestaden, hjälps åt att kittla åhörarnas skönhetssinne med ord och toner, som har ytterst små förutsättningar att *väcka upp* andliga behov eller *mätta* de, vilka redan blivit väckta. *Andlig tomgång löses uteslutande genom förnyelse och /eller uttåg!*

Nu och då har vi råkat kollidera med personer, som velat ställa oss till ansvar för att dessa spalter, enligt deras sätt att se på tingen, alltför ofta rymmer negativa uttalanden om *andra* kristna. En och annan har väl önskat att de kunde sätta munkorg på oss eftersom de känt sig illa berörda, då vi gått tillrätta med osunda system och

verksamhetsmetoder de personifierar eller associerar sig med. Utan motstånd eller någon form av prövning skulle sålunda krafter släppas loss och

Utan några ändringar i rubrik eller övrig text publiceras på dessa sidor åter en artikel, som skrevs för bortåt tre decennier sedan. Vi tycker att den är dagsaktuell, trots att den fanns att läsa i MR hösten 1968.

Det är nödvändigt att markera distans till den kampanj- och projekthysteri alla övermåttan höga stjärnor nu startar, mer än någon gång tidigare. Detta sabotage är till stor skada för trogen och målmedveten lokal andlig verksamhet för att nå fram till ett nytestamentligt gemenskapsideal.

Dessa många aktiviteter framsprungna ur missions- och evangelisationsvisioner blir ofta ett sabotage mot trogen och målmedveten lokal andlig verksamhet, för att nå fram till nytestamentliga verksamhets- och gemenskapsideal. Vi ser det därför vara mycket angeläget att på dessa sidor än en gång lyfta fram tidlösa riktlinjer, förankrade i Nya Testamentet.

Utvecklingen själv, förytligandet och den andliga utarmningen har bekräftat det berättigade i indignationen och den avvisande attityden till amerikaniseringen av mötes- och församlingsliv.

få operera "fritt" i väckelsens hägn. Det är verkligen anmärkningsvärt att en del förlorar både *vision* och *balans* då de konfronteras med Guds ord och söker dupera människor med att de är för-

följda, då de möter hälsosam och fullt berättigad kritik.

Denna "fria" företagsamhet har blommat ut i en vild flora av mötes- och konferensveckor, bibelskolor, tidningsproduktion, traktatdistribution, bokspridning, förlagsverksamhet, insamlingsbrev, missionsprojekt, tältuthyrning och -försäljning, grammofonskiv- och ljudbandsutprångling med plagiering, idéstölder, publicitetshunger, storhetsgalenskaper, simpel konkurrensmentalitet och annat småvarmt, uppblandat med många ärliga vänners uppriktiga vilja att evangelisera såsom stressande inslag i jakten efter marknader, makt och pengar.

Alla dessa spridda ansatser blir i längden kraftlösa och förödande - måhända mest för sina ambitiösa initiativtagare. Det är nu hög tid att rensa upp i denna djungel av **religiös kommers** i våra egna led, så krafterna kan förenas och kanaliseras in i **sunda** banor efter nytestamentliga riktlinjer. Inte lär det väl vara meningen att våra vittnen skall fara omkring som en samling sentida gårdfariehandlare eller postorder-nasare?

Med sann ödmjukhet och kristen självtukt kommer vi ganska säkert nå fram till mycket andligare principer för **allt** vårt arbete. En sanering måste ske om inte hela vår andliga kapacitet skall gå förlorad! **SNIKENHET** och **GIRIGHET** hör absolut inte hemma bland verkliga maranativittnen! De låter sig inte ledas av materiellt vinstbegär och säljer sig inte med själviskt dikterade löneanspråk. Maranativittnena bör fastmer bli skickade att avslöja all förklädd "evangelisations- och missionsverksamhet", som vegeterar i församlingsarnas och gruppernas utkanter.

Predikanterna är otvivelaktigt nyckelpersoner. Genom förkun- nelse och personligt föredöme formar de gemenskapen. Deras kon- takter och val av medarbetare påverkar församlingens andliga nivå i den ena eller andra riktningen.

Det behövs mycket salt för att be- vara en församling frisk och sund.

Amerikafeber har i snart sagt alla ti- der gjort människor förryckta. Predi- kantskrået har också haft sina maka- bra känningar av denna avtrubbande yrsel. Tjusade av det stora landets enorma möjligheter tycks de stackars offren fullständigt förlora alla **normala** hämningar och all **nödvändig** självkri- tik. Vägen till omdöme och sunt för- nuft blockeras av lyckodrommar. Ve- derhäftig information och sakliga argu- ment får inte minsta chans att korri- gera beslut och handlingar, och kon- sekvenserna blir naturligtvis därefter.

Det sista exemplet på detta dum- dryga storhetsvansinne är den totala respektlösheten för den onda andevärd- ens furste några *etterhärmarer* experi- menterar med i sina möten. Det är inte nog med att dessa självmedvetna her- rar driver ett farligt spel med okunniga och oerfarna människor som objekt för sin svartkonst. De upphöjer sig dess- utom till Guds likar och uttalar små- dande domar icke ens himmelens främ- sta väldigheter vågar avkunna. Guds ärkefiende satan låter sig förvisso inte fångas in genom magiska besvärjelser eller predikantknepp! *Det Gud inte gjort under mänsklighetens mångtusenåriga lidandeshistoria, inbillar sig tydligen dessa förvända predikanter, att de med brösttoner skall fixa över en kväll i väckelseältet.*

Dårskap multiplicerad med högmod i kvadrat!

Det är ett glädjande hälsotecken, att den lilla trängda maranatafloeken i vårt land genomskådat spektaklet ännu

medan det bar oskuldens och aningslöshetens prägel och orkade ta upp kampen mot dessa "kraftkarlar". Fronten mot sådana villfarande tenden- ser växer sig, Gud vare lov, allt star- kare för varje dag, även om det är smärt- samt se att en och annan helt oskyl- dig broder och syster fortfarande sve- pes in i detta spiritistiska mörker.

Respektlösheten för andevärlden manifesterar sig också i relationerna till den lokala församlingen. Försam- lingsvård tycks vara en helt okänd fö- reteelse för beräknande gåpåare.

På det ekonomiska området märks en medveten ovilja att underställa sig den lokala församlingens helt självklara kontroll. Istället lanseras utstuderade metoder, som ger predikanten nödtorf- tigt alibi för **skenet** att hans insamlings- aktioner och missionsprojekt äger den lokala församlingens auktorisation.

Evangelisten garderar sig med moti- veringen att församlingen saknar tro, är trög och som regel ett hinder för att förverkliga hans planer för "massevan- gelisation". Därför plockar han god- tyckligt ihop en "styrelse" ur ett tänk- bart namnknippe och genast har pr- värdet höjts även om hans åtgärder endast har kulissens funktioner.

På ett tidigt stadium blåstes här i spalterna varningssignaler mot inhemska efterapningar av alla penningsugna "frigörelsepredikanter" avancerade månglerier. Godtrogna människor förförs lätt och på många sätt, men det är mer än grymt, då de- ras oförvitlighet och varma känsla för missionen skall exploateras så, att de narras offra utan att de kan kontrollera eller lämnas några som helst garantier för att medlen verkligen når fram till ändamålet och icke trollas bort på vä- gen av smutsiga händer.

Maranatanamnet öppnar både hjär- tan och plånböcker. Det vet sådana,

som utan skrupler, för att komma åt dessa offervilliga vänners medel, tydligen också kan nedlåta sig till att refe- rera till församlingar vars existens det är tvivelaktigt ens finns i teorin.

Ma³riellt välstånd och fysiskt välbe- finnande är hörnpelare i en ytlig "tros- förkunnelse", som under senare år bu- rits ut över hela världen.

Helbrägdagörelsen har av lätt förklarliga skäl fått orimligt stort utrymme i denna religiöst för- klädda kroppskultur.

Möte efter möte masar dess budbä- rare fram sina åhörare till handpålägg- ning och "förbön" genom att utlova fy- siska manifestationer och mirakler. Här om någonstans ser den andligt vakne problemen i sina rätta dimensioner. Predikanter, som åter och åter utma- nar ondskans fruktansvärda krafter, dri- ver ut sjukdomar och jagar demoner på flykten i sina möten, klarar inte kon- frontationen med vardagslivets små ir- ritationsmoment utan att tappa fattning och besinning. För att orka bära mot- gångar, också alla andra människor brottas med - litet tandvärk eller annan fysisk smärta - måste de ha hjälp av kemiska preparat de gormar mot i sin "förkunnelse". Ja, en del har det så illa ställt att de måste ha smärtlindrande eller stimulerande preparat och gifter för att kunna genomföra sina "helbräg- dagörelsemöten". Är sådana skrymtare värda att tas på allvar?

Människor med *ouppklarade* person- liga misslyckanden bakom sig tycks ligga väl till för religiösa fantasterier av olika slag. *Självmedömkan* och *inbil- lat martyrskap* hör hemma i dessa kret- sar där förföljelsemanin suggererar fram onda väsen och fiender ur varje buske. Stackars predikanter som måste gå i ylande flockar för att döva sitt samvete och dölja sin fruktan för makter och för- menta plågoandar av kött och blod. De

Forts sid 27

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA
TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39
E-Mailadress:
maranata.stockholm@crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen
I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Lars Bygdås, Ulla
Näsholm, Arne Björkman

TRYCK: BMC-tryck, Bromma
Mikael Eliasson, Emanuel
Johansson, Paulus Eliasson

Sändes fritt!

Meddela redaktionen
namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

För Ulla-Britt har livet varit en lång vandring. Från frälsningsarmékåren uppe i Dalarna via Filadelfiakyrkan i Stockholm till Maranata. Det har ju blivit något av regel i kristenheten detta att människor bryter upp och söker ny gemenskap.

-Jag måste få vara där Ordet förkunnas rent och klart i denna sena tid, säger hon.

Men mest av all känner sig Ulla Britt som frälsningssoldat. Med en kallelse till människor på livets skuggsida.

-Men när jag fick dopfrågan klar för mig var det bara att stå upp och följa Guds Ord. Hon döptes i Filadelfiakyrkan 1952.

Ulla Britt Lindström växte upp i hjärtat av Bergslagen i Gruvorten Norberg på gränsen mellan Västmanland och Dalarna. Idag är inte mycket sig

likt däruppe. Järnhanteringen har upphört och gruvan som sysselsatte tusentals ortsbor är nedlagd. Nya näringar har växt fram för de människor som stannat kvar.

Ulla Britt kom att växa upp på ett barnhem.

-Det var ett litet privat hem. Vi var bara sex barn.

-När jag var i tioårsåldern kom en ny föreståndarinna. Hon var mycket noga med aftonbön och höll andakter och läste Bibeln för oss ungar.

-Där fick jag den barnatro som burit genom hela livet ...

Som 17-åring blev Ulla-Britt frälst.

-Jag mötte människor som tog mig med till Armélokalen i Norberg och fick möta Jesus till frälsning.

-Men visst fanns det annat som drog i tonårshjärtat?

-O, ja. Då vid krigsslutet var Norberg ett stort industrisamhälle med många olika nöjen och utbud. Men jag fick möta Jesus. Och det var allvar.

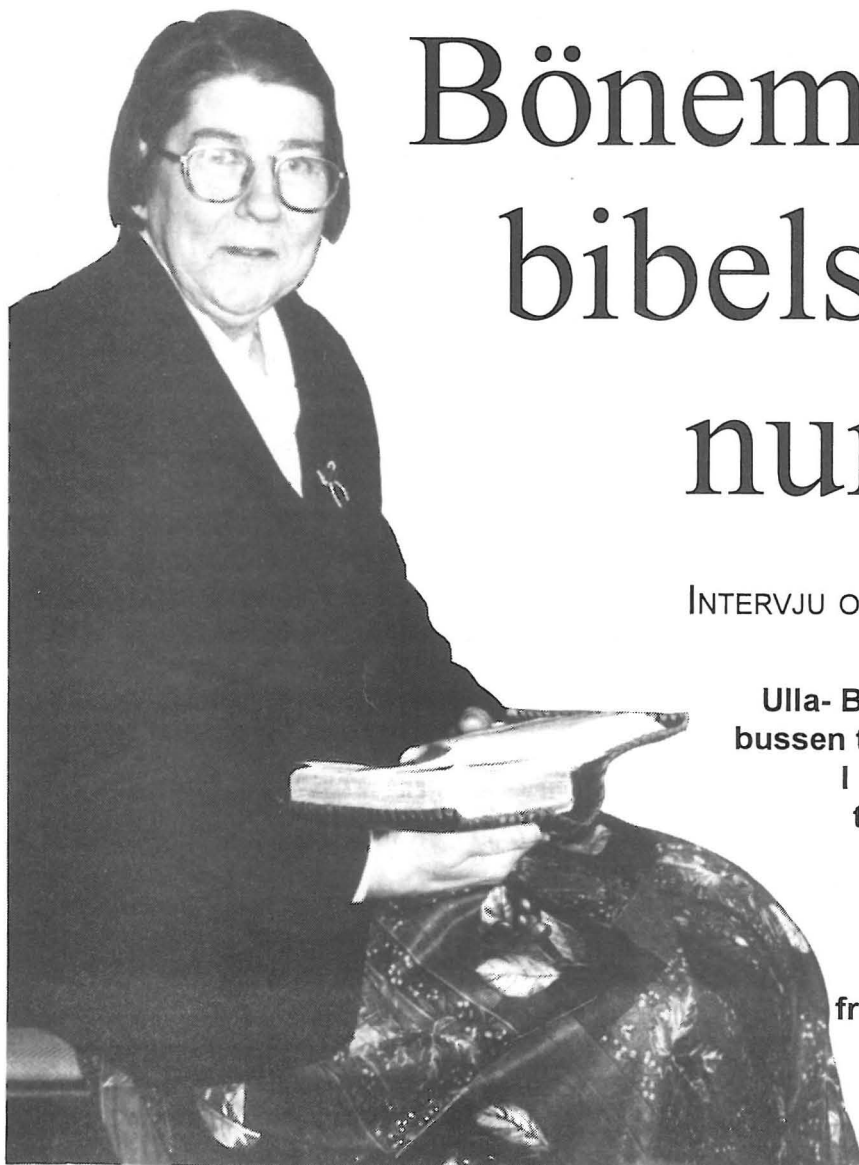
Och första maj 1946 fick hon sitt "rekrytpass" efter att ha "uppfyllt" det som anstår en frälsningssoldat.

Ulla-Britt var nitisk i arbetet för kåren och människorna och blev 1950 rekommenderad till vad som kallas slumutbildning i Stockholm.

-Jag tillhörde då 4:e Kåren på Söder.

-Långt senare kom jag till Centrumkåren, och blev med tiden en hejare med insamlingsbössan, skrattar Ulla Britt.

Men början på 50-talet var också väckelsetider i Stockholm. Kanske främst då i Filadelfiakyrkan på Rörstrandsgatan.

Bönemöten och bibelstudier är nummer ett

INTERVJU OCH FOTO LARS BYGDÅS _____

Ulla-Britt Lindström kommer med halvsjubussen till Bällstalund varje vardagsmorgon.

I det närmaste först av alla och ett par timmar innan skolbarnen stormar in i missionscentret.

Hotell Pilgrimshem vid Solvalla i Bromma har över hundra bäddar.

Och att dessa skall vara rena och fräscha till gästerna har Ulla-Britt tagit till sin särskilda uppgift.

-Här vill jag vara och här har jag min uppgift, säger hon. -Inte minst då i förbönstjänsten.

-Visst drogs jag till stora Filadelfia-kyrkan, säger Ulla-Britt.

-Jag minns hur köerna ringlade långa inför kvällsmötena.

-Jag hade vid den tiden upplevt att något fattades i Frälsningsarmén. Och när jag en gång fick ett samtal med en av pastorena i pingstkyrkan blev det uppenbart - jag var inte döpt i vatten.

-Det mesta i min Bibel under denna tid handlade om det bibliska dopet...

-Jag bröt upp från Armén och den 25 september 1952 döptes jag i Filadelfiakyrkan.

-Det var en söndagskväll. Kyrkan var fullsatt och vi 25 dopkandidater som stod där inför församlingen. En underbar stund!

-Jag kom med i en underbar gemenskap. Tänk att få stå med i stora strängmusiken och sjunga ut evang-

elium - ja det är svårt att beskriva den känslan...

-Lewi Pethrus var den store församlingsherden. Han hade en oerhörd omsorg om denna stora församling. Men också om oss alla var och en. Ingen glömdes bort av Pethrus.

-Församlingsmötena på måndagskvällarna var verkliga högtidsstunder.

-Och pastor Pethrus var en ordningsman. Han var mycket noga med att vi systrar skulle ha uppsatt hår och hatt på huvudet.

-Jag minns att en av flickorna klippte sig kort och vägrade ta på sig hatten. Pethrus var omutlig. Hon fick absolut inte vara med i den offentliga verksamheten på sångarestaden. Det var liksom ingen diskussion om detta. Vi såg det ju klart och tydligt i Skriften.

I 23 år tillhörde Ulla-Britt Filadelfia. Men det kom en ny tid. En ny le-

darstil med en ny inriktning.

Hon berättar om kravlösheten och öppenheten gentemot världen.

Det kändes - och syntes. Bland annat försvann knutarna och hattarna. De yttre symbolerna för bibeltrohet och underkastelse - inför Gud!

Det blev ett nytt uppbrott för Ulla-Britt. Hon sökte sig till Gamla Bro och välkomnades efter en tid i Maranataförsamlingen på Gamla Brogatan av Arne Imsen.

-Jag har så oerhört mycket att tacka denna församling för. Inte minst i denna sena tid.

-Igenom alla år har jag försökt vara trogen soldatlivet och Frälsningsarmén. Där har jag ju mina rötter sen ungdomen.

-Men tyvärr talar gamla armén mycket litet om Jesu tillkommelse.

-Och jag måste få vara där Ordet förkunnas fullt ut i denna sena tid!

Ulla-Britt Lindström har fyllt 68 år men är full av energi och har tagit som sin uppgift att hålla Pilgrimshems 90 bäddar rena och fräscha.

Under pingsten 1987 hade Ulla-Britt en underbar gudsupplevelse.

-Det var tältkampanj på Bällsta-lundsgården och efter ett möte böjde jag mina knän hemma i ensamheten och ropade till Gud. Herren svarade och jag började prisa Honom i nya tongor för första gången i mitt liv. Trots alla fina upplevelser i Filadelfia-kyrkan kom jag aldrig igenom till Andens dop.

Idag är bönemöten och bibelstudierna i Maranataförsamlingen på Bällsta nummer ett i Ulla-Britts liv.

-Till och med barnbarnen vet att det är lönlöst att söka mig på tisdagarna. Och vi måste ju ta tid för bibelstudiet och följa med i det som sker i tiden. Tecknen går ju i uppfyllelse. Allt talar sitt tydliga språk: Jesus kommer!

Detta är något som Ulla-Britt Lindström på Högkintavägen i Sundbyberg måste få tala om för grannar och bekanta. Och hon tar 90 exemplar av varje nummer av Midnattsropet för att sprida i sin omgivning.

-Ja här vill jag vara med och här har jag min uppgift och det handlar inte bara om att tvätta och mangla.

Vi får också ropa till Gud att alla som gästar vårt hotell skall nås av frälsningens budskap

Tidens

GÖSTA KARLSSON _____

I mars förra året hade Gösta Karlsson ett bibelstudium i Maranataförsamlingen, Stockholm. Det väckande budskapet om tidens tecken har månad för månad blivit allt aktuellt.

"Gören därför bättring och omvänden eder så att edra synder bliva utplånade på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren i det att han sänder den Messias som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himlen måste behålla intill de tider då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida, heliga profeters mun." (Apg. 3:19-21)

Det finns något som i alla tider varit en bärande faktor för Guds folk, under ljusa och mörka tider, och det är sanningen om att Jesus ska komma tillbaka och hämta de sina. Detta har sysselsatt brudesjälar i alla tider, och Skriften talar mycket om det. Två ting ska man i detta sammanhang betona med skärpa. Det första är att man aldrig ska fastslå när Jesus kommer. Det visste inte ens Människosonen själv när han gick omkring hämner och gjorde väl och hjälpte alla. Det vet inte heller änglarna, ingen utom Fadern allena.

Somliga har gjort misstaget att försöka räkna ut dag och stund för Herrens återkomst, och en del har ställt sig på berg i vita kläder och väntat. Jag fick en bok för många år sen i julklapp av min äldste son. Den skrevs av en

man som var 90 år gammal då boken kom ut. Som femåring var han med när Jerusalemfararna lämnade Nås i Dalarna. Selma Lagerlöfs bok och filmen som bygger på denna har väldigt litet med det reella sammanhanget att göra. Det var en grupp människor som hade räknat ut att nu var dag och stund för Jesu återkomst inne. De sålde gårdar till underpris, skildes från släkt och vänner för alltid och for iväg till Jerusalem på vinst och förlust, 37 personer, för att på Oljeberget möta Jesus.

Jag har studerat detta i Nås och under mina många resor till Jerusalem, och konstaterar en sak: De hade ingen sund, nykter bibelförankrad syn på tingen, utan hade hamnat i ett svärmeri. Religiöst svärmeri är farligt. Det blev nederlag för Guds rike med årlånga rättegångar om äganderätt till fastigheter och livslånga tragedier i enskilda människors liv.

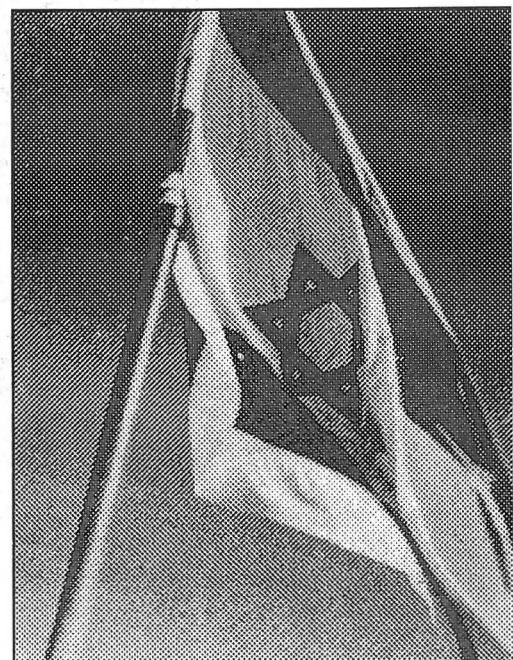
Låt oss fastslå en gång för alla, att dag och stund för Jesu tillkommelse känner vi inte till. Å andra sidan är det lika rätt när vi framhåller att Skriften inte bara uppmanar oss, utan *befaller* oss att väl känna den era, den tid under vilket detta ska ske.

Jag minns så väl när jag växte upp på Östgötaslätten. Det kunde vara en vacker solskensdag, men plötsligt blev

himlen mulen och svart, luften blev fuktig, det mullrade i fjärran och man visste att när som helst kunde blixten slå ned. Det gjorde den också. Blixten antände ladugårdar och hemman men det fanns ingen som kunde säga var och när det skulle ske. Denna bild haltar, men ger i alla fall en fingervisning om att dag och stund för Jesu återkomst känner vi inte, det är fördolt, men: *"tidstecknen visa att Herren är nära, snart kommer Jesus igen"*.

Då kommer den närgångna frågan: Är vi i väntande ställning? Har vi olja i lampa och käril så att vi när den dagen kommer får lämna denna tåredal och lyftas upp i skyn, Herren till mötes?

Vi läste i Apostlagärningarna att himlen måste behålla Jesus intill de tider då allt ska bliva upprättat igen. Vad är det för "allt" som måste upprättas? Har det göra med apokatastasisläran, som vinner sådan framgång i USA bl a, där man lär att allt ska upprättas igen så till vida att alla människor ur alla gene-

tecken...

rationer, folk och stammar till sist ska bli frälsta, varenda en. Hitler, Stalin, kejsar Nero. Det där tror inte jag på.

Om vi går till profeten Amos, sista kapitlet, 9:11, får vi svaret: "På den dagen ska jag upprätta Davids förfallna hydda. Jag skall mura igen dess revor och upprätta dess ruiner och bygga upp den sådan den var i forna dagar. "Jag skall upprätta Davids förfallna hydda". Vad är det? Alltid när vi läser om konung David har det samband med kungamakten, kungatronen, landets återupprättelse. När det talas om Abraham handlar det mera om folket, religionen, judendomen. David har alltså samband med Israels återupprättelse. Därmed är vi inne på de två linjer som löper parallellt i aftonskymningens tid, nämligen Israels återupprättelse och i samband därmed Jesu andra tillkom-melse.

Jag är så gripen av det faktum att min Mästare själv använder sig av ut-

vecklingen med Israel när han ska visa vad tiden lider: "Men när detta begynner att ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning. Och han framställde för dem en liknelse: "Sen på fikonsträdet och på alla andra träd. När I fån sen att de skjuta knopp, då veten I av eder själva att sommaren redan är nära. Likaså när I sen detta ske, kunnen I ock veta att Guds rike är nära. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås förrän allt detta sker." (Luk. 21:28-32)

Fikonträdet är en bild på Israel. Alla andra träd står för övriga nationer. Vi står inför avslutningen av nådens tid, så som det är förutsagt av vår Frälsare.

Krig och rykten om krig.

Sedan fredsslutet 1945 har det pågått och pågår inte mindre än 140 krig. Alltså inte stamstrider och gränskonflikter i allmänhet, utan regelrätta krig. Hur många liv har offrats? Omkring 20 miljoner människoliv har tagits. I Matt. 24:7 läser vi: "Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike". I Novum, grekiska NT, står vid ordagrann översättning att etniska grupper ska vända sig mot andra etniska grupper. Det var inte bara i trettio- och fyrtioalets Tyskland som vissa etniska grupper utrotade andra. I forna Jugoslavien och i Södra Afrika vet vi att etniska utrensningar av vidrigt slag pågår. Med avseende på avslutningen av nådens tid talar Jesus om

upprorslarm.

Grekiska grundtextens uttryck betyder uppror, upplopp, oroligheter, kravaller. Demonstrationerna runt om i Europa har tagit våldsamma uttryck, och även Sverige drabbas.

Hungersnöd

Vi lever i lyx och överflöd. Men mer än halva världens befolkning hungrar och svälter. Vi får se bilder från Eritrea och Etiopien av utmärglade människor, isynnerhet barn. Utan globala hjälpsatser nu, står vi inför ännu värre katastrofer. Jesus har talat om det i samband med tidstecknen som bådår nådeshushållningens avslutning.

Jordbävningar

Det behöver inte kommenteras. Man tror att det var 15 jordbävningar på vårt klot under de första hundra åren av kristen tideräkning. Om vi går fram till 1800-talet, så var det mellan två och tre tusen jordbävningar. De sista tjugo åren har seismograferna i Uppsala registrerat en miljon jordbävningar varje år. Det är otroligt, men det går att kontrollera. En miljon jordbävningar varje år är verkligen ett tidstecken.

Pest

Man ryser till hela sin varelse när man hör talas om aids. För några år sedan hörde jag en nyhetsutsändning från CNN, då man talade om att fram till detta år hade inte mindre än 16.300 människor dött i aids, bara i USA. För en kort tid sedan fick jag en ny uppgift från samma källa. Nu har siffran mer än fördubblats. Omkring 40.000 människor har dött i aids i USA.

Amerikanska regeringskällor ger vid handen att omkring år 2010 kommer 120 miljoner människor i världen inte bara att ha hiv-smittats, men är sjuka i denna fruktansvärda sjukdom. Jesus har talat om farsoter med avseende på avslutningen av nådens tid. Detta är en mörk bild, men när jag konfronteras med allt detta så förstår jag en annan sak: Den klara morgonstjärnans snara

Forts nästa sida

"Sen på fikonsträdet och på alla andra träd. När I fån sen att de skjuta knopp, då veten I av eder själva att sommaren redan är nära. Likaså när I sen detta ske, kunnen I ock veta att Guds rike är nära."

TIDENS...

forts. från föreg. sida

uppgång. *"Snart är han här, snart är han här, snart kommer Jesus igen!"* Saliga dag!

Det jag försökt måla upp här är ett observandum för oss som hör Herren till. Men det finns också en falsk skenbild. Hösten 1989 höll det kommunistiska blocket som styrt landet Sovjetunionen under diktatoriska former i mer än 70 år på att avveckla sig självt. Berlinmuren föll. Alla öststater som dignat under det kommunistiska oket kastade av sig detta inom några veckor. Det tudelade Tyskland började återförenas i överensstämmelse med det profetiska ordet.

Därtill kan vi lägga vad som håller på att ske i Mellaneuropa: EU:s uppbyggnad och fredsförhandlingar som pågått mellan land efter land som i årtionden legat i strid med varandra.

Polisario - Marocko har fredsförhandlingar. Angola och Sydafrika har slutit fred - länder som legat i krig under många år. Grekland och Turkiet har länge bråkat om Cypern, men nu har man fredsförhandlingar. Likaså Syd- och Nordkorea. Iran och Irak har också förhandlingar om fred.

När jag lägger samman allt detta står det klart för mig att vi upplever preludierna till en bestämd tidsperiod som är omnämnd i 1 Tess. 5:3: *"Bäst i sägen: Allt står väl till och ingen fara är å färde"*. I King James' engelska bibel står *"peace and safety"* - fred och säkerhet. Jag tror att vi upplever preludierna till denna epok av skenbar fred, frihet och lycka över världen. En era av falsk fred. Vad är det stora ordet bland människorna idag, om inte just fred? Dalai Lama var här i Sverige, och talade om fred. När Jehovas vittnen ringer på våra dörrklockor, säger de: Du längtar väl efter fred?

New Age vill bygga upp ett fridsrike. Ett av de allra starkaste argumenten för EU när man ska vinna nya områden, är fredstanken. Alla stora krig har börjat i Europa, men genom att samla Europas länder i en federation, ska man omöjliggöra nya krig.

Det kommer en era av skenbar fred, frihet och lycka över vår jord, men den

är grundfalsk. Vi läste: *"Bäst de säga: 'Allt står väl till' kommer plötsligt fördärv över dem."* Det är den första perioden av Daniels sjuttionde årsvecka. Den första delen av den antikristliga tiden på sju år, tre och ett halvt år. Det är profeterat i Bibeln om alla länder i Mellanöstern med avseende på Jerusaleml.

Persien är dagens Iran. Moab är Jordanien. I Danielsboken talas om Javan, vilket är Grekland. Det talas om putéer. I Hes. 38:1-7: *"Och Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i Magogs land, mot hövdingen över Ros, Mesek och Tubal, och profetera mot honom och säg: Så säger Herren, Herren: Se*

"Folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike"

jag skall komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal. Jag skall locka dig åstad, jag skall sätta krokarna i dina käftar och föra dig ut med hela din här, hästar och ryttare, allasammans i präktig rustning, en stor skara, väpnad med skärmar och sköldar, och allasammans med svärd i hand. Perser, etiopier och putéer..." I mycket gamla översättningar står för putéer libyer. Det är märkligt, eftersom det finns inget land i världen som är så hatiskt mot Israel som just Libyen.

...putéer äro med dem, allasammans med sköld och hjälp. Gomer och alla dess härskaror, Togarmas folk ifrån den yttersta norden och alla dess härskaror; ja, många folk har du med dig. Rusta dig och gör dig redo med alla de skaror som hava församlat sig till dig; och bliv du deras hövitsman."

Vi som sysslar med eskatologi, profetforskning, kan ha litet olika tolk-

ningar. Men jag har aldrig hört någon avvikande mening från någon eskatolog av betydelse när det gäller namnen i Hes. 38:1-2, alltså fursten över Ros, Mesek och Tubal. Det här är de gammelhebreiska namnen på det vi förr kallade Ros - Ryssland, Mesek - Moskva, Tubal - Tobolsk, som var huvudstad i Sibirien under många år.

Den 4 maj 1989 var det en kollega som i tidningen Dagen gick emot mig och sa att det är en ren omöjlighet att Sovjetunionen ska dra ner till det heliga landet och strida. Vem har sagt det? Det står inte Sovjetunionen. Det står *Ryssland*. Dessa tre namn är inte översatta till svenska, de är på hebreiska. När jag nere i Israel ska säga Ryssland, då säger jag Ros. Fursten över Ryssland ska dra ner till det heliga landet och strida mot det. Jag nämnde tidigare om de sjuttio år då kommunisterna hade makten över Sovjetunionen och med brutala medel styrde landet.

Det var en fasans tid, fullt jämförbar med trettio- och fyrtiotalets Tyskland. Men det fanns ändå en viss ordning i dessa stater. Visserligen frambringad med grymma och brutala medel. Men när jag lyssnar till Sveriges Radio och TV:s experter, journalister och andra, så säger man i klartext att det nuvarande Ryssland är ett enda kaos, där man inte vet om det är gangsters, Jeltsin, Jeltsins livvakter, Lebed eller några fascister eller ultranationalister som står färdiga att ta över landet. Man vet inte hur morgondagens Ryssland ser ut och hur det ska styras. Vid valet var kandidaterna många. Det var kommunistledaren Chuganov, det var ultranationalisten Vladimir Cherenovskij osv. Ingen av dessa herrar är på något sätt ur räkningen. De finns i kulisserna. Cherenovskij har sagt mycket.

Bland annat: *"Israel har ingen rätt att existera. Enda lösningen på den israelisk-arabiska konflikten är att judar flyttas till Madagaskar eller någon annan avlägsen plats i Afrika"*. Så har han sagt. Fälttåget mot Israel kommer att gå av stapeln, naturligtvis, för det står i Bibeln. Vi läser också där om alla som ska vara med.

Noa hade tre söner, Sem, Ham och Jafet. Jafet hade flera söner, bland annat en som hette Gomer. Gomer hade också tre söner. De hette Askenas,

Rifa och Tubal. Vart tog deras avkomlingar vägen?

Folkvandringarna gick norrut, och Askenas avkomlingar kom att bosätta sig inom det återförenade Tyskland. På hebreiska är ordet för tyska också *askenas*. Togarmas folk kom att bosätta sig i de västra delarna av det som idag är Ryssland, de baltiska staterna och de skandinaviska länderna. Vi svenskar är alltså som folk avkomlingar av Togarma. Det förutsätter en annan politisk status i vårt land än den som idag är för handen.

När ska detta ske? *"När lång tid har gått, skall du bli uppbyggd: I kommande år skall du få tåga in i ett land som då har fått ro efter svärdet och vars folk då har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels berg som så länge lågo öde, men vilkas folk då har blivit hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i trygghet."* (Hes. 38:8)

Har Israel sedan proklamationen 1948 haft ro efter svärdet en enda dag? Ingalunda. Man har forcerats in i det ena kriget efter det andra. När detta tonades ned kom intifadan. Jag kallar det inbördeskrig.

Efter den började dessa fasansfulla terrorhandlingar. Man spränger bussar i Netanya, i Tel Aviv, i Jerusalem. Inte en enda dag har man haft ro efter svärdet. Men vi ser i Guds Ord att det kommer en tidsperiod då detta folk ska få ro efter svärdet och bo i trygghet. Jag drar en parallell med 1 Tess. 5:3, alltså en era då det lokalt i Israel ska bli ro efter svärdet, men inte bara där, utan i hela världen ska man uppleva en tid av skenbar fred, frihet och lycka; ro efter svärdet.

Handslaget 13 september 1993 på södra gräsmattan framför Vita Huset mellan Isak Rabin och Yasser Arafat initierade denna tidsperiod.

Om jag står i Tel Aviv och blickar rakt västerut så ser jag det väldiga Medelhavet. Därifrån finns knappast några anfallsplaner på Israel. Söderut fick Israel fred till en kostnad av 17 miljarder dollar. Det var när Israel återlämnade hela Sinai till Egypten, där man hade byggt vägar, fabriker, skolor, hotellkedjor och badplatser och hade en tredjedel av sin olja. En infrastruk-

tur till ett värde av 17 miljarder dollar. Det återlämnade man för en enda sak: Fred. Den 26 oktober övervakade Clinton fredsförhandlingar mellan Israel och Jordanien, mellan Rabin och kung Hussein på en plats som hette Arva mellan Eilat och Ackaba. Fredsförhandlingar för första gången på 46 år.

Arafat övertar nu administrationer över det som alltid hetat Samarien och Judéen. Jag har aldrig sysslat med politik, men jag måste få uttrycka min inställning till detta. Jag är mycket indignerad över att man lämnat ifrån sig område efter område i det heliga landet, som tidigare generationers judar gett sitt liv för. Den första stad Josua intog, Jeriko, var den första stad man lämnade ifrån sig. Det har man inte mandat till ovanifrån. Gud, den gamle av dagar, gav landet till Israel för evärdlig tid. Idag talar president Asad i Syrien om en varm fred med Israel.

Lyftestenen

Oavsett vilken regering som styr det heliga landet så finns en plats som inte någonsin är förhandlingsbar. Det är Jerusalem. I Jerusalem Post läste jag att dåvarande premiärministern sa att vad som än händer, vem som än regerar, Jerusalem delar vi inte på än en gång. Nu återstår bara uppfyllelsen av Sa-

karja 12:1-3: *"Detta är en utsaga, som innehåller Herrens ord över Israel. Så säger Herren, han som har utspänt himmelen och grundat jorden och danat människans ande i henne: Se, jag skall göra Jerusalem till en berusningens kalk för alla folk runt omkring; jämväl över Juda skall det komma, när Jerusalem bliver belägrat. Och det skall*

ske på den tiden, att jag skall göra Jerusalem till en lyftesten för alla folk; var och en som försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och alla jordens folk skola församla sig mot det."

Jag nämnde tidigare om Jafets son Gomer. Han hade en brorson som hette Tarsis. Denne Tarsis står ofta i förening med havsländerna. Även här gick folkvandringarna norrut, och Tarsis folk bosatte sig i havsländerna, dvs i Portugal, Spanien, Frankrike, Nederländerna, England, osv. På 1600-talet koloniserade de här länderna den amerikanska sockeln, alltså Sydamerika, Centralamerika, Nordamerika. Det fanns i England en stad som hette York. När man kom till det nya landet ville man ha en stad med samma namn, det nya York - New York. Man talar fortfarande spanska i Argentina. Man talar portugisiska i det väldiga Brasilien. Man talar engelska i USA och franska i Québec. Min tolkning är att dessa länder räknas till havsländerna. En sak är dock klar. Alla länder ska tåga mot Israel. Nu måste tiden vara inne för vad som står i Heskial 38, alltså Gogs häradståg mot Israel.

I Upp. 16:12 läser vi: *"Och den sjätte ängeln göt ut sin skål över den stora floden Euftrat. Då torkade dess vatten ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern."* Alltså för deras marsch mot Israel. Det är fråga om Iran, Afghanistan, Indien, Tibet, Thailand, Burma, Kampuchea, Mongoliet, och det väldiga Kina. I samband med kriget då Irak anföll Kuwait, då samlades all världens arméer till Saudiarabien. En miljon soldater var samlade där. Men vid det tillfälle när alla ska tåga mot Israel är det många fler. Det kan vi läsa om i Upp. 9:16, där det står:

"Och antalet ryttare i de ridande skarorna var två gånger tio tusen gånger tio tusen; jag fick höra, att de voro så många."

Två hundra miljoner ska tåga mot Israel och mot Jerusalem. Då är vi så långt framme i tiden att den skenbara fredsperioden är till ända, och då inbryter den stora vedermödan, som församlingen aldrig ska uppleva, därför att när vedermödan på jorden rasar, då har den bröllop i de högre rymderna. Salliga dag!

Under den första kristna tiden skedde dopet genom nedsänkning sedan en människa kommit till tro på Jesus och. Under årens lopp smög sig missbruk av dopet in i de kristna församlingarna. Till slut började avfälliga kyrkoledare tro att dopet i sig självt ägde en magisk frälsande kraft. Hedendomen hade kommit in i kyrkan.

Väckelsekristna vittnen protesterade mot det här avfallet från den sanna tron och grundade nya fria församlingar, där man döpte på ett bibliskt sätt. Ofta fick de ge sina liv för sanningen. De blev blodsvittnen. Men Guds Ord hade framgång.

Kampen för det bibliska dopet del 1

ARNE BJÖRKMAN

Det kristna livet handlar om död och uppståndelse från döden. Jesus Kristus, Guds Son, dog och uppstod för människorna. En människa som kommit till tro på Jesus dör och uppstår med Honom, när hon låter döpa sig genom nedsänkning i vatten. Domet handlar alltså om en begravning av den gamla syndiga människan och en uppståndelse till nytt kristet liv. Naturligtvis är dopet även en bekännelse av att man tror på Jesus och har valt att följa Honom på trons väg. Aposteln Paulus skriver i Romarbrevet 6: 3- 4: "Eller vet ni inte, att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus, har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet."

Man kan påstå att kristendomen började med att Johannes Döparen trädde fram i Israel och predikade att människor måste göra bättring och omvända sig från sina synder och sin ondska. De som då gjorde bättring och bekände sina synder, döpte han till syndernas förlåtelse i floden Jordan. Dopen

skedde genom nedsänkning i vattnet.

Det var Johannes Döparen som badade väg för Jesus och det evangeliska budskapet. I Johannes förkunnelse fanns kristendomens alla sanningar i koncentrerad form: sinnesändring, dop, omvändelsens frukt, försoningen genom Guds lamm, Guds rike och dopet i den helige Ande.

GUDS RIKE

Sedan trädde Jesus fram och undervisade om att människorna behöver bli födda på nytt, dvs. komma till tro på att Han är Guds Son. Det står i Nya testamentet att Jesus vandrade omkring, gjorde väl och hjälpte alla och predikade evangelium om Guds rike. Till slut gav Han sitt liv på ett kors på Golgata - och uppstod från de döda.

Den första kristna församlingen bildades på påskdagen efter Jesu död. Då hade Jesus uppstått från döden och visade sig för sina lärjungar i sin nya uppståndelsekropp. Församlingen fanns alltså som en sluten krets redan före pingsten, då den helige Ande upp-

fyllde lärjungarna. Det heter i pingsttexten i Apostlagärningarnas andra kapitel att församlingen förökades efter Petrus frimodiga predikan. Huvudsanningen i Petrus förkunnelse var att Jesus hade uppstått från dödsriket.

Under pingsten blev endast judar omvända och sedan döpta till Kristus, några hedningar fanns inte på platsen. I nedsänkningdopen bekände de sin tro på Jesus. Dopen var en överlåtelse till lydnad och efterföljelse.

I Apostlagärningarna 8:26-40 kan vi läsa om hur evangelisten Filippus genom den helige Andes ledning sammanträffade med en gudfruktig etiopisk hovman. Men hovmannen kände inte till något om Jesus, och Filippus undervisade honom. Då kom hovmannen till tro på att Jesus är Guds Son och bad om att få bli döpt. Det står att både hovmannen och Filippus steg ned i vattnet. Och så döpte Filippus hovmannen. Det var ett troendedop - och ett nedsänkningdop!

Det kristna budskapet spreds vida omkring. Både judar och hedningar kom till tro på Jesus. De omvände sig, blev

I döparväckelserna fick de troende ofta ge sina liv för sanningen. Men sanningen är odödlig. Och Guds ord hade framgång.

pånyttfödda och lät döpa sig i Jesu namn. Alla dop skedde genom nedsänkning i vatten. Regeln var: först tro, sedan dop.

Den välkände teologen och författaren Gottfried Arnold skriver om den första tidens kristna:

"Dopet var för dessa kristna ett uttryck för att den gamla människan med sin egenvilja och sin världslighet var begravnen, och att en andlig människa istället hade uppstått."

Under den första kristna tiden skedde dopet alltid efter det att en människa blivit pånyttfödd.

AVFALLETS TID

Under årens lopp smög sig många missbruk av dopet in i de kristna församlingarna. En del troende började lägga stor vikt vid att bli döpt i floden Jordan och uppsköt därför dopet tills det blev möjligt. Längre fram nöjde man sig inte endast med vatten utan lade salt i munnen på dopkandidaten, smorde hans näsa och öron med olja och gav honom honung och mjölk att

dricka. Många kristna ville också bli döpta av enbart särskilt framstående andliga ledare.

Det stora och totala avfallet i församlingarna inträffade, då frälsningsläran förändrades. Det började smyga sig in felaktiga idéer om att dopet i sig självt var frälsande och pånyttfödande, oavsett den döptes egen trosinställning. Dophandlingen påstods ha en magisk kraft. Magi var ju något människorna förknippade med hedniska riter. Biskop Ignatius, en av de apostoliska fäderna och död år 115, hävdade bestämt att det fanns en magisk verkan av dopvattnet.

Då man nått så långt i avfall, världslighet och hedendom i de kristna församlingarna, var sedan steget inte långt till dop för döda - och barndop. Men det handlade fortfarande om nedsänkingsdop.

Man vet inte exakt när barndopet började praktiseras. Gottfried Arnold påstår att barndop förekom redan år 220. Men först år 253 uttalade sig 66 biskopar för barndopet under ledning av barndopsentusiasten och kyrkolä-

raren Cyprianus påverkan. På den här tiden fanns det många hundra biskopar, så det var ändå en minoritet som accepterade den nya kyrkliga villfarenheten. Det kan vara intressant att veta att Cyprianus i dopet såg ett magiskt medel till pånyttfödelse, till befrielse från djävulen, döden och helvetet. Då spädbarnen grät och skrek så långtade de efter dopet, menade han.

Enligt kyrkofadern Augustinus, 354-430, och andra kyrkofäder gick odöpta barn till helvetet, en åsikt som inte har något stöd i Bibeln. Men det är lätt att förstå att okunniga och vidskepliga föräldrar lät skrämman sig och döpte sina små barn. I en del kyrkor gav man till och med de små barnen nattvarden.

Det var avfallets tid.

DEN KATOLSKA KYRKAN

Augustinus och andra kyrkolärare förde så småningom fram åsikten att kyrkan var en frälsningsanstalt. På så sätt ser vi under 300-talet den allmänna (katolska) kyrkan växa fram. Utanför kyrkan fanns ingen frälsning, menade kyrkolärarna. Det var kyrkan som förvaldade sakramenten, påstod man, och i kyrkans händer ägde sakramenten en omedelbar verkan. Jesu försonings- och frälsningsverk trängdes undan mer och mer. Nu var det kyrkan som gav nåd genom sakramenten. Gud och Jesus var överspelade av avfälliga kyrkolärare.

År 753 frågade en del munkar påven Stefanus den andre om de kunde få förrätta nödfallsdop genom att endast BEGJUTA dopkandidaten med vatten. Jo, det kunde accepteras i nödfall, tyckte påven, annars gällde som vanligt nedsänkingsdop.

Fram till år 1311 använde alltså kyrkan vattenbegjutning bara i nödfall. Men 1311 skedde en ny stor dopförändring. Då förklarade den katolska kyrkan att det var totalt likgiltigt om dopet förrättades genom nedsänkning, begjutning eller bestänkning. Och ett par hundra år därefter infördes begjutning som den romerska katolska kyrkans allmänna bruk vid dopförrättningar. Vid samma tid började begjutning och bestänkning ske även i lutherska och reformerta kyrkor.

Fortsättning nästa nr.

- I denna väckelse kan man inte vara till hälften i världen och hälften med Gud. Det är antingen eller.

Så skrev den uppburna skådespelerskan Anna Larssen till sina teaterkamrater då hon upplevt frälsning. Konsten var för henne livet. Men hon fann något, som var högre, hon "mötte en värld gent emot vilken även den högsta och ädlaste konst är surrogat."

Har möjligen Jesu lärjungar idag något att lära av vad det innebär för en av detta sekels största skådespelare att följa Jesus?

Från skådespel till verklighet

STINA FRIDOLFSSON _____

Anna var av en teatersläkt. Fadern, den danske skådespelaren Johan Halberg, gifte sig med Georgina, en norsk skådespelare från Bergen. De fick fyra barn. Tre av dem blev skådespelare, och den äldsta dottern Anna, som föddes 1875, var otvivelaktigt den som hade största talangen.

Familjen flyttade en period till Kristiania, som Norges huvudstad hette på den tiden och fick fast engagemang i teatern där. Lilla Anna spelade där sin första uppmärksammade roll i Ibsens "Et dukkehjem" då hon var sex år gammal.

Familjen flyttade ganska snart tillbaka till Köpenhamn.

Vid 12 års ålder spelade Anna åter en uppmärksam roll, då i Danmarks huvudstad. Vid fyllda sjutton gjorde hon genombrott som karaktärsskådespelare. Med hjälp av en sällsam intuition kunde hon så smälta in i de personligheter hon spelade, att hon helt gestaltade rollen, vare sig det var i komedi eller tragedi. Hon trollband publiken, och hennes berömmelse steg.

Anna gifte sig med författaren Otto

Larssen. Ett olyckligt äktenskap med en alkoholiserad man. De fick en son tillsammans. De svåra och onormala familjeförhållandena drev till skilsmässa och bortadopter av sonen. Denna situation var ett djupt sår i Annas liv. Men hon fortsatte sin lysande karriär och spelade den ena stora rollen efter den andra.

Vid sekelskiftet började pingstväckelsen bryta igenom, först i USA och genom T B Barratt, som upplevde en radikal andlig fönyelse och andens dop där, till Skandinavien. Den andliga hungern var stor, och människor samlades överallt till intensiv bön.

Bland dem som blev andedöpta, var en känd statskyrko-präst i Danmark, H J Myglind. Han var en god talare, och efter att ha upplevt ett riktigt eldsdop, så samlade han skaror av längtande människor under sin talarstol. Många blev frälsta, och bland dem som besökte hans möten var Anna Larssens mor, fru Halberg. Hon var troende, och ville gärna att hennes ryktbara dotter skulle följa med och lyssna på den andesmorde förkunnaren. Anna följde också med på några möten, och när Ordet träffade hennes inre blev hon

överbevisad om sin synd. Teaterlivet blev för henne allt mera tomt och meningslöst. Hon längtade efter Guds Ord och gemenskap med gudfruktiga människor.

År 1908 kom T B Barratt till Köpenhamn och predikade i en metodistkyrka. Anna Larssen gick för att lyssna till den kände pingstpredikanten. Han predikade så att hon fylldes av längtan att få uppleva andens dop. Hon blev hembjuden till Barratts värdfamilj som gäma ville presentera skådespelerskan för honom. Och där böjde Anna knä och mottog andens dop. Det första påtagliga resultatet av denna andedopsupplevelse var att Anna började vittna för sina kamrater vid teatern och inbjuda dem till ett möte i sitt hem där T B Barratt och en statskyrkopräst skulle tala. Många kom dit, och upplevde Guds kraft. Skådespelerskan Anna Lewini, upplevde där sin kallelse från Gud. Hon blev senare frälst och arbetade på Ceylon som missionär i över trettio år.

Anna Larssen förstod att det inte gick fortsätta vid teatern och samtidigt tjäna Gud. Men hon var bunden av ett kontrakt, och även mänskliga hänsyn. Hennes egen mor kunde inte förstå

Anna Larssen Björner.

varför hon inte skulle kunna fortsätta som skådespelare.

Som hon själv sade, fick hon offra Isak - det dyrbaraste hon hade, var just scenkonsten som hon älskade.

När en av hennes kolleger frågade om det var nödvändigt att offra så mycket, svarade hon:

-Då jag fick andens dop, fick jag också kallelsen att lämna teatern och gå ut och berätta för människorna vad Jesus gjort för mig.

Anna Larssen skrev ett avskedsbrev till sina kamrater när hon lämnade teatern. Det var daterat den 13.3.1910, och bland annat skrev hon:

-I denna väckelse kan man inte vara till hälften i världen och hälften med Gud. Det är antingen eller.

Man har invänt att jag hade en kristen mission på scenen. Men jag vet att det finns inte tid för det slaget indirekta arbete för Gud nu. Enligt alla tecken och förutsägelser, både från Skriften och vår tid, lever vi i de sista dagarna före Jesu tillkommelse, och vill man vara bland dem som inte ska lämnas kvar i den stora vedermödan när Han kommer,

bör man inte gå med på något som kan hindra en fullkomlig gemenskap med Gud.

Anna var bunden vid scenen i ytterligare två år, och ett kontraktsbrott skulle innebära böter på tjugo tusen kronor, en hel förmögenhet på den tiden. En god vän och advokat trodde, liksom de flesta av hennes vänner och kolleger, att hon blivit sinnesförvirrad när hon bestämt förklarade att hon skulle lämna teatern. Han påpekade att om det var Guds mening att hon skulle lämna teatern, så skulle han naturligtvis också se till att hon fick loss de pengar hon behövde för att lösa ut sig. Han föreslog att hon skulle fundera över saken i åtta dagar, och så sätta Gud på prov.

Det blev en svår vecka för Anna. Hon tog ett dygns bön och fasta tillsammans med Anna Lewini, som hade samma kamp, om än inte med samma ekonomiska problem. När veckan gått, var de mer övertygade än någonsin tidigare att det inte fanns någon annan väg för dem än att lämna teatern. Några pengar hade inte kommit, men Anna började sälja flygel, målningar och möbler. Dessutom annonserade hon ut

det stora, vackra hus hon köpt och bott i under några år och började söka en liten lägenhet istället.

Teaterdirektionen föreslog henne att lägga in sig på nervklinik för observation. Visade det sig att hon var hon nervsjuk, skulle hon slippa betala böterna!

Anna gick genast med på förslaget. I sin självbiografi förklarar hon:

-Jag längtade så intensivt efter ro och efter att slippa ifrån mors stilla förebråelser, vilka lågo i själva luften, och från att eventuellt behöva avlägga räkenskap inför tidningspressen för mitt handlings sätt. Ja, jag längtade också bort från samvaron med mina kristna vänner, vilkas uppenbara glädje över att jag bröt med den konst jag älskade verkade djupt nedstämmande på mig. Jag var trött efter turnén och dödstrött efter alla de sinnesrörelser, som jag hade upplevat och som även hade satt spår efter sig i mitt yttre. Jag mottog därför förslaget om en tids vistelse på en lugn klinik, borta från allt och alla, som en verklig Guds gåva till mig.

Anna stannade två månader på kliniken. Då hon skulle resa, sa överläkaren:

-Ja, lilla fru Anna, om jag ska ge teatern en förklaring angående ert tillstånd, så kommer det helt säkert att gå ut på, att ni är den enda kloka här på kliniken, och att vi alla andra är tokiga.

Hon blev aldrig krävd på de tjugo tusen kronorna.

Villan såldes genom aktion som ägde rum i själva huset. Anna beskriver i sin självbiografi hur hon upplevde det:

-Auktionsdagen var förfärlig. Jag låste in mig i mitt sovrum en trappa upp medan den ägde rum. Fastän man hade spämt ett rep framför trappuppgången i nedre hallen, så kom folk oavbrutet och ryckte i dörren in till det rum, där jag satt - förskrämd och illa till mods.

Jag kunde höra auktionsroparens röst, klubbslagen och bullret från alla de främmande människorna, som nyfiket gingo omkring överallt. - -

-Kvällen därefter fylldes det stora rummet av mina kristna vänner, och så genljöd huset av glada sånger.

Under bönemötet, som var särskilt känsligt denna kväll, böjde jag knä vid sidan om prostinnan och bad till Gud.

-Och jag kommer väl ihåg, vad jag bad om. Jag påminde Gud om löftet i Mar-

Fort. sid 28

Arne Imsen uttalar sig mycket personligt för MR om sin kamp för att förverkliga livs-uppgiften.

Vägen från en given plats i den offentliga "debatt-baletten" mot att bli en korsbärare i Jesu efterföljd.

-Vad jag hoppas på är att den korta tid som är kvar kunna föra fram det maranatabudskap som egentligen inte någon gång i denna generation har predikats i detta land.

-Vad var det som gjorde att du bröt med engagemanget i samhällsdebatten?

-Jag förstod att det egentligen inte var min uppgift. Om jag nu attackerade KDS för att de gjorde mycket allvarliga intrång i församlingslivet, så att det skedde en åderlåtning på många områden genom deras engagemang, då kunde ju inte jag själv gå ut och aktivt engagera mig i andra politiska sammanhang och göra det KDS menade egentligen var KDS:s uppgift att åstadkomma.

Då jag var avvisande till politiken, måste jag naturligtvis också i konsekvensens namn vara det med avseende på de andra politiska partierna, som möjligen var litet frisinna och mera vidsynta i det som ska vara de grundläggande värdena i ett politiskt parti - jag tänker på demokratin, bl a, och friheterna. Jag borde helt ha avhållit mig från att delta i den politiska debatten.

-Framför allt borde jag ha hållit mig för god att angripa pingstvännerna i sådana sammanhang. Min kritik var inte avsedd för någon slags politisk prövning i några politiska partier, och den skulle heller inte levereras från sådana sammanhang och sådana forum. Den skulle rikta sig till dem som avsågs, utan att filtreras genom några politiska ideologier eller filosofier.

MARANA

Arne Imsen

Del IV

-Egentligen hade jag väl i botten mina funderingar över mitt engagemang i samhällsdebatten. Jag var aldrig någon gång så övertygad om att jag skulle ägna mig åt den. Men det var många saker som samtidigt kom att forma min inställning. Vissa samhälleliga problem kände jag ett oerhört engagemang i. Det gällde exempelvis frågan om barnen och tvångsomhändertagande om barn, mänskliga fri- och rättigheter med avseende på utbildning, skolfrågan, och sedan också frågan om värnplikten.

-Jag var mån om att hitta någon form som var genomförbar utan att sträva efter att bli martyr. Jag ville verkligen försöka att mejsla ut en linje som kunde bli riktbildande för oss och församlingarna. Det gjorde att jag blev tvungen att skaffa in nödvändig kunskap.

Jag började läsa mycket intensivt. Jag studerade rättsliga och politiska frågor, partiernas situation och samhällskunskapen över huvud taget. Riksdagen, kommunerna, landstingen och hur de var organiserade, hur systemet såg ut i ett politiskt-demokratiskt samhälle. Dessutom började jag intressera mig för valfrågorna och partiernas engagemang och inflytande.

Det lärde mig en hel del. Jag såg maktförskjutningen i samhället; att riksdagen successivt höll på att förlora sin makt till centra utanför riksdagen, och jag märkte att vi var på väg in i ett korporativistiskt samhälle. Det tyckte jag var skrämmande. Där såg jag faktiskt ett fascistiskt hot och anade vad detta skulle kunna leda till.

-I det perspektivet kom naturligtvis religionsfrihetsfrågan att bli mycket aktuell. Hur kommer samhället att behandla sina dissidenter, som hävdar sin bibeltro och stämplas som fundamentalister och sekterister? Om man ska gå ut och kritisera samhället för maktfullkomlighet, då måste man självklart vara beredd att också kritisera samma fenomen då de formuleras och praktiseras med religiösa för-

tecken.

-Där menade jag att ett organ som uppenbarligen är helt renons på det jag vill kalla demokratiska ideal, är tidningen Dagen, och sedan då det som skedde i den rörelse som hävdade församlingens autonomi, alltså församlingens självständighet och oberoende.

-När man penetrerar dessa frågor, är det två ting som kommer att vara avgörande för ens agerande. Det är: Om man bedömer politiskt eller eskatologiskt? Jag valde den eskatologiska linjen av den enkla anledningen att jag inte kunde hitta någon plats i NT där den kristne förkunnaren skulle etablera sig i någon form av samhällsförbättring eller i något som möjligen skulle kunna kallas för frihetsfrågorna.

-Det viktiga för mig blev sedan att församlingen utgjorde en stad på berget, ett föredöme med sin egen rättsordning, sin egen ekonomiska ordning, sitt eget kulturliv och sin egen absolut unika och enastående sociala gemenskap.

-Det fanns en "debattbalett" där jag var med. Det var aldrig fråga om vilken angelägenhetsgrad temat som skulle behandlas hade, utan om vi förmådde underhålla. Kunde vi roa publiken, var vi väldigt attraktiva. Men att vi själva skulle gå före och bana väg i en kamp som är nödvändig för att erövra de områden som vi vanligtvis avbetade var inte tal om.

Vi kunde alltså analysera, definiera och möjligen roa med vår formuleringskonst.

-Så småningom kom jag att göra ett annat vägval. Avgörandet kom inte snabbt, det var en process, för jag var tjusad av spelet med "debattbaletten".

Även om jag inte älskade det, så var jag tjusad av de publika debatterna jag inbjöds att medverka i. Men jag upptäckte ju att oberoende av vilka frågor som skulle behandlas eller debatteras,

TA - mitt öde!

så var det ett moment som var det avgörande: Det var *formuleringarna*, hur vi som deltog lyckades underhålla vår publik. Det var alltså inte *sakfrågorna*, det som skulle kunna leda fram till något resultat.

Det vi sysslade med var *underhållning*. Vi skulle roa publiken, och hade tränat oss på det i vår formuleringskonst. Många gånger gjorde vi oss kanske mer originella än vi i verkligheten var.

-Egentligen fick jag förakt för hela systemet, men kanske mest av allt förakt för mig själv. Det som debatterades kunde tusen andra säga, kanske till och med mycket bättre än det jag förmådde, men det jag representerade, och i princip ensam var om, kom ju aldrig fram.

Skulle jag ha talat på det sätt som jag egentligen borde ha gjort, då hade jag blivit omöjlig. Då hade det provokativa elementet i evangelium hävdats sig, och därmed är det helt uppenbart att det omöjliggjorde all fortsatt medverkan.

-I det första momentet av denna period var jag väldigt influerad av **amerikanska helbräddagörare**. Det var inte så mycket helbräddagörelsen, men frigörelsen som de gestaltade i sin verksamhet. Man kan inte bygga en församling på en sanning eller en del av läran. Man måste sträva efter att få helheten.

-Då det gäller formen dessa amerikanska helbräddagörare företrädde, tog jag från början avstånd ifrån det. Jag kunde inte acceptera att man bedrev en slags frigörelseverksamhet som inte tog sig uttryck i framväxta, lokala församlingar. Men den substans, som fanns i förkunnelsen om helbräddagö-

relse, den tog jag emot, även om jag kände att den måste förankras på ett helt annat sätt. Det fick inte bli emotioner. Det måste bli en förståndsvishets hela kunskap, förankrat i Nya Testamentet.

-Det ledde så småningom fram till att jag upptäckte att hela modellen stod i vägen för substansen. Och då började jag helt enkelt gå emot amerikaniseringen.

-Sedan kom nästa moment. Det var **Jesusrörelsen**. Jag var väldigt influerad av Jesusrörelsen, för den representerade något, som jag satte stort värde på. Den hade en kvalitet i all sin enkelhet och naivitet, som gjorde att evang-

var ju på sitt sätt en form, och inte heller den kan man göra sakral och låta den ersätta annat, som också hör gudstjänstlivet till.

Jag kunde inte riktigt följa med i utvecklingen när jag upptäckte att formen blev viktigare än innehållet och hamnade alltså i ett mönster som gjorde den oerhört disharmonisk och motsägelsefull. Men så upptäckte jag en annan sak som var väldigt sårande.

Denna okyrkliga och omödelbara Jesusrörelse blev faktiskt tjusad och uppslukad av kyrkligheten, och därmed kom de konsekvenser som ledde till en slags identifiering och integrering. Rörelsen neutraliserades och försvann.

Men frukterna finns kvar, det ska vi inte glömma.

Så kom också den **karismatiska väckelsen**. Vad den karismatiska väckelsen var och är kan vi diskutera, men det är uppenbart att den karismatiska väckelsen var ett nytt vin i gamla läglar. Så långt jag kan se, har de spruckit. Innehållet har runnit ut, om inte alla gånger i sanden, så i alla fall i systemet. Där kommer den säkerligen att förbli, därför att de representerar ett annat skikt och

har helt andra positioner, en helt annan status. Den är inflytelserik på ett annat sätt.

Man skulle kunna säga så här, att medan Jesusrörelsen var gatans människor som mötte Jesus, så var karismatiska väckelsen folk i prästrock som blev frälsta och möjligen andedöpta, men de övergav aldrig systemet, utan hängav sig mera troget åt systemet än innan andedöpet. Visst blev de andedöpta, men inte *på grund* av sin tradition, utan *trots* den!

Forts. nästa sida

TV-debatten 1963, då det var meningen att Maranata skulle avslöjas. På bilden Arne Imsen, flankerad av docent Bernt Gustafsson, t v, och pastor C. G. Hjelm, t h.

elium kom att få ett helt nytt emballage, som var lättillgängligt för människor.

-Den yttre ramen förlorade nästan sin betydelse för det här centrerade Jesusbudskapet. Detta grep mig oerhört. Yttringarna var naturligtvis många gånger väldigt primitiva.

Det Jesusrörelsen representerade under sin korta historia menar jag betydde så mycket, därför det var okyrkligt. Det banade väg in i människors hjärtan. Därför var jag nästan helt okritiskt öppen och mottaglig. Men det

MARANATA...

forts. från föreg. sida

-En pingstpredikant kan naturligtvis inte undgå att syssla med politik, däremot måste han stå utanför partipolitiken. En fungerande predikant som verkligen har något att säga och representerar en evangelisk dimension, kommer att vara samhällskritiker - absolut!

Men han är också en församlingskritiker. Då församlingen fungerar på det sättet, kommer allt det församlingen är och representerar att påverka samhället på ett oerhört sätt. Därför är det sannolikt på det sättet att en sådan förkunnare betyder egentligen för samhället, också för samhällets sociala och politiska liv, mera än någon riksdagsman i riksdagshuset.

-Den krisartade självkritik jag upplevde hade naturligtvis en koppling till min egen situation, men det som gjorde mig så förtvivlad var att jag började fundera på om inte vi gav människorna sten istället för bröd.

Varför skulle vi försöka förstärka det politiska elementet? Det vi behövde göra var att riktigt förstärka frälsningsbudskapet, som leder till det som är nödvändigare än allt annat - inte kollektiva förändringar, men *individens frälsning*.

Jag vill inte påstå att jag har lyckats, men jag har i alla fall helt övergivit dessa politiska instrument jag grep till. Jag blev så oerhört sysselsatt. Jag kallades åt alla håll att vara med i debatterna. Sedan blev jag både kurator och ombudsman när jag skulle bistå människor i alla situationer - flyktingar och mödrar.

-Var det en plågsam process att lämna den offentliga debatten?

-Jag vill inte påstå det, därför att jag har ju studerat vad Bibeln har sagt. Det svåra var inte att *lämna*, men det verkligt svåra var att *uppnå*, att nå fram till. Jag tyckte inte livet var värt att satsa på något som var så förgängligt och

försvinnande som hela det här politiska fäktandet.

Utan det var att nå fram till något helt annat. Det var lidandet. Hur skulle detta kunna ske? Där tycker jag faktiskt jag måste säga att den processen är högst personlig. Ska man fram på den vägen, då måste man ta varje steg helt ensam.

Där kan man inte överlämna sig eller anförtro sig åt någon annan. För dessa själens angelägenheter kan man endast klara av i ett ensamt och intimt umgänge med Försonaren och Frälsaren. Det blir också en del av det lärjungaskap som förkroppsligas då man blir en korsbärare i Jesu efterföljd.

-Det kom naturligtvis också att innebära att kyrkobergreppet förändrades. Människosynen förändrades. Kristus-bilden och Guds-bilden blev en annan.

I samhällsprogram med frågor om homosexualitet, fri abort, agalagen - Arne Imsen var flitigt anlitad i debattbaletten.

Vad jag hoppas på är att den korta tid som är kvar kunna föra fram det maranatabudskap som egentligen inte någon gång i denna generation har predikats i detta land. Vi har kraftsat litet på ytan, men det verkliga djupet har vi aldrig någon gång presenterat för människorna. Det tycker jag är en oerhörd smärta.

-Kanske vi får en sådan tid. Jag hoppas det. Men det är möjligt att vi genom vårt tidigare agerande har byggt upp så många fördomar som vi nu med nödvändighet måste riva ner. Och riva ner dem utan att göra samma misstag som vi tidigare gjorde då vi rev ner utan att bygga upp. Där ligger det stora problemet. Det måste rivas ned, men vi får verkligen se till att denna nitälskan

inte har en köttslig drivkraft så att det finns någon revansch- eller hämndlystnad, skadeglädje eller överlägsenhet, utan då detta röjningsverk ska utföras måste människorna mitt i allt känna herdens röst så att uppbrottet inte är en panikhandling, utan ett målmedvetet beslut, därför att man fått syn på något bättre som man vill sträva fram emot.

-Många har satsat sitt liv för att nå människorna med frälsningens och omvändelsens budskap, och det får vi verkligen vara tacksamma för. Vi får skörda där andra har sått. De flesta kristna idag lider av ett bristande immunförsvar, därför att de haft alldeles för intima kontakter med fenomen och maktcentra som har besmittat dem. Det vet de egentligen inte själva om, man ser det på vanmakten. Och man hör det på deras resignation och apati.

Kyrkorna sätter in vissa stödåtgärder för att aktualisera och få människor att uppmärksamma den kristna verksamheten - reklammetoder osv. Det här är bara fyrverkerier som vittnar om att hela utbudet har sin upprinnelse i något sjukt. Det kan inte fortplanta liv, därför att det är kraftlöst.

Det beror naturligtvis på att

människorna inte kan skilja på höger och vänster. Och hur skulle de kunna göra det, om de inte läser bibeln. Om man inte har bibelstudium, inte har bönemöten och inte samtalar om dessa angelägenheter, utan behandlar det rent kommersiellt och företagsmässigt. Där ligger själva problemet.

-Vi måste gå tillbaka till källorna och se hur det egentligen förhöll sig och vad man kan ha rätt förvänta sig ska ske i denna tid. Det är så enkelt. Det behövs inte apparater. Det behövs inte talanger, men det behövs himmelska gåvor och ämbeten som kan fylla människor och leda dem in i den maktställning som Jesu Kristi församling är kallad att leva i.

Så minns vi Sven Pettersson

GUNNO ANDERSSON, ÖREBRO

Broder Sven Pettersson har fått hem bud, 99 och ett halvt år gammal. Den sjunde februari på kvällen somnade vår älskade broder och vän i stilla och lugnt. Ett ovanligt långt och välsignelserikt liv avslutades därmed.

Broder Sven föddes för nästan hundra år sedan strax utanför Karlskrona i Blekinge. Under 1920-talet bröt han upp och reste till Amerika, där han kom att stanna i ungefär tio år. Det var också i Amerika som Sven mötte Jesus till frälsning, och dopförrättningen skedde i swimming-poolen!

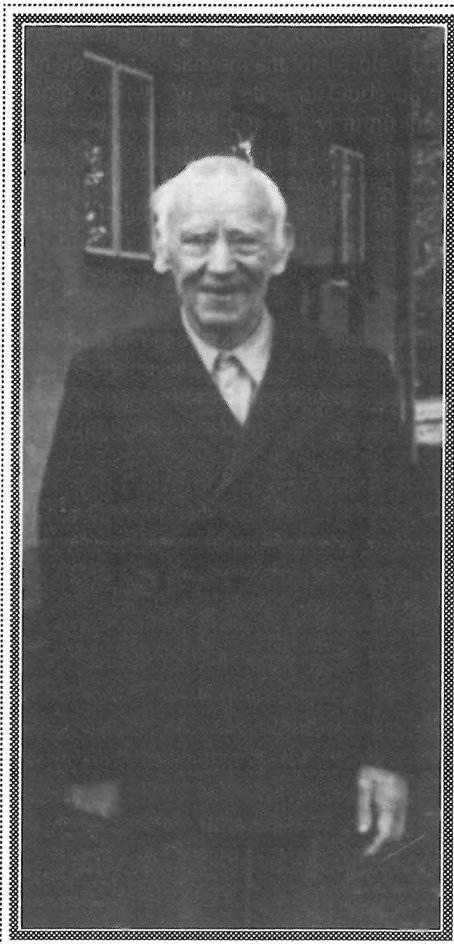
Sven reste hem till Sverige egentligen bara för att besöka sina föräldrar och släktingar, men under Sverige-besöket mötte han Mimmi och det blev bröllop och familjebildning istället för återresa till USA. Fyra barn föddes i äktenskapet varav två söner lever och bor med sina familjer i Blekinge.

Under sitt idoga arbete för hem och familj var broder Sven, som nu sällat sig till pingstvännen på orten, ivrigt sysset med att evangelisera med tidningar och handaffischer. Varje vecka packades cykelväskan för att Sven skulle ut på sin resa i bygden.

År 1977 blev det ett nytt uppbrott för broder Sven. Några år tidigare hade Svens kära hustru fått bryta upp från jordelivet och livet var liksom inte det samma längre. Dessutom hade Sven nåtts av väckelse signaler under 60- och 70-talet, och det kändes aktuellt trots den höga åldern, att flytta in i storfamiljsgemenskapen på Blommenhof i Nyköping. När arbetet avvecklades på Blommenhof och vännerna flyttade till Humlegården i Latorp strax utanför Örebro, var det naturligt att Sven flyttade med. Och där kom "farbror Sven" att bo fram till sin död.

Det är några saker jag har reflekterat över i samband med vår broders hembud och med tanke på det liv som Sven har levt. Det är två saker som lyser fram med en speciell styrka. Det är bönen och vittnesbördet. Man kan bedja och vittna på olika sätt, men den levande bönen och det levandegjorda vittnesbördet är huvuddelarna i ett segerrikt kristenliv. Broder Sven Pettersson personifierade detta i sitt liv.

Den frälsningsupplevelse som vår broder var med om i USA kom att totalt förändra hans liv. Ja, hela livsriktningen kom att växlas in mot det

Broder Sven utanför sin lägenhet hos storfamiljen på Humlegården, där han tillbringade sina sista år.

överjordiska och himmelska. Mötet med Jesus förlängdes i en livslång gemenskap som fördjupades allt efter som åren gick. Med en barnslig förtrostan på Guds möjligheter, men samtidigt med båda benen stadigt i marken och en himmelsk vision. Att genom bön och vittnesbörd bygga Guds församling och visa detta i praktisk handling visar på det som aposteln Johannes skriver i sitt första brev och tredje kapitel: "Vi vet att vi är Guds barn, men vad vi skall bli det vet vi ännu inte, men när Han uppenbaras då skall vi bli honom lika". Medvetenheten om vad man äger i Kristus Jesus, men ändå vänta på det som är individens och församlingens hopp. Att få möta Jesus i en förhålligad kropp, en som är lik hans.

Vår käre broder Sven har avslutat sitt lopp. Segerkransen väntar. Sven har bevarat tron. Vi alla här på Humlegården, som har haft förmånen och glädjen att fått ha Sven boende här alla dessa år, saknar hans förböner och friska, trostarka vittnesbörd.

GERTRUD JOHANSSON, STOCKHOLM

Vår käre och högt aktade broder Sven Pettersson på Humlegården fick fredagen den 7 februari hembud. Efter ett mycket långt och innehållsrikt liv fick han till sist, drygt ett halvår före sin hundraårsdag, lägga ner vandringsstaven och möta sin älskade Frälsare.

Under de sista 10-12 åren var han mycket svag till sin kropp, men frisk i sin ande. Alla som kände honom kan vittna om hur han levde i bön och bar församlingen och många, många människor i förbön varje dag. Sven bodde ju och skötes av syskonen på Humlegården ända till slutet, och flera av dem har berättat om hur de kunde bli styrka av att gå upp till "farbror Sven" och bedja tillsammans med honom. Självt hade jag en kort tid förmånen att delta i skötseln av honom, en tjänst som jag tror är dyrt aktad av Gud och leder till mycket välsignelse, och jag deltog därför i minneshögtiden på Humlegården.

Det var gripande att höra sönerna berätta minnen av en älskad far som för dem blivit ett föredöme i sin fasthet i tron och som outtröttligt spred traktater och tidningar i sitt arbete för Guds rike.

Sven växte upp i Blekinge och efter att en tid ha bott i Amerika bodde han åter i Karlskrona tills sönerna vuxit upp och maken fått flytta hem före honom.

Då, vid 80 års ålder bröt han än en gång upp för att ta ett nytt steg i sin tro. Han ville förena sig med Maranata-syskonen och flyttade först till Blommenhof i Södermanland och sedan till Humlegården i Närke. Vid den tiden fick vi i församlingen lära känna vår broder närmare.

Sven var en tillgång och en välsignelse. Han försummade aldrig ett tillfälle att förmana sina medmänniskor att göra sig redo för Jesu tillkommelse. Han hade i all sin skröplighet en andlig resning, som få har.

Syskonen på Humlegården saknar honom, och det gör vi alla, men samtidigt gläds vi för hans skull att han nu är framme, bärgad, hemma.

Som vi sjöng i sången vid minneshögtiden: Efter att väl ha fullbordat sitt lopp får han nu vila ut i Guds himmel.

Sven är framme, nu är det vår sak att se till att hans böner och föredöme inte varit förgäves. Må vi se till att väl fullborda vårt lopp, så får vi alla ses igen när Jesus kommer!

Gud skapade människan till sin avbild och till att leva i gemenskap med honom. Detta driver människan att söka efter ursprung och mening med livet. Gud lade evigheten i människans bröst, säger bibeln. Människan söker på många sätt, lägger ner tid och möda på att komma tillrätta med sig själv, bli försonad och få Gudsgemenskap. De flesta är inte medvetna om att det är ropet efter gemenskap med Gud som driver dem in i olika aktiviteter och engagemang.

Musik, litteratur och konst bär vittnesbörd om människors sökande. Det kan också döva eller bedöva så man försöker fly från verklighetens påträngande frågor. Arbete, vetenskap eller droger kan därför ofta vara flykt undan Gud. För Gud söker varje människa till frälsning.

Den brutna gudsrelationen upprättade Jesus Kristus när han kom till jorden för att lida och dö för en förlorad mänsklighet. Jesus kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

Rövaren på korset var förlorad. Han vädjade till Jesus om en tanke. Idag skall du vara med mig i paradiset, var svaret. Han blev räddad och tagen ut ur fördömsen.

-Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst.

-Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig, och genom munnens bekännelse bliver man frälst. Skriften säger ju: Ingen som tror på honom skall komma på skam. (Rom 10:9-11)

Så enkelt är det att bli frälst, ingen lång botgöringens väg eller att försöka bli rättfärdig genom egna gärningar och på egna vägar. Många s k utslagna behöver frälsning, en väg att komma ifrån sitt bedrövliga liv. "Det är bra att ni står här och sjunger, de här människorna behöver komma ifrån det liv de lever...." Det är en kommentar man ibland möter när de troende sjunger evangelium på gator eller torg. Så har man skjutit ifrån sig budskapet och tycker att det gäller andra. De som är socialt missanpassade, de som har synliga problem och de som inte klarar av sin tillvaro och behöver hjälp.

Vem behöver bli frälst? Är det bara knarkare, missbrukare eller alkoholister? Vem har syndat? Bibeln har sva-

ret: "Alla människor har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud".

Vad kan man säga om Saulus som senare blev Paulus och det står att läsa om i Nya testamentet. "Jag, som var den störste av syndare", sa han om sig själv. Vem var han egentligen? Han var ingen tjuv eller rövare. Tvärtom, han var en farisé, en som kände till Skriften, buden och stadgarna och trodde sig göra Gud en tjänst genom att förfölja den kristna församlingen.

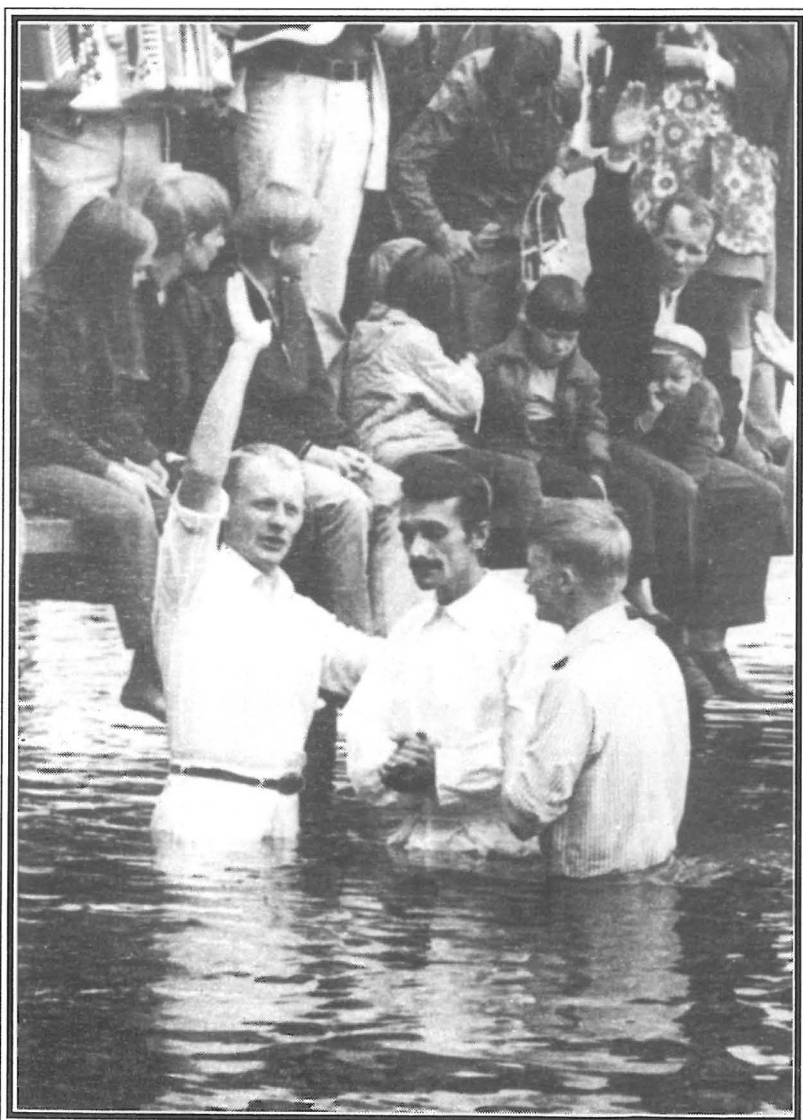
Han behövde bli frälst, förstå att Jesus var Kristus, sänd som Guds son. I sina egna ögon och säkerligen också i andra människors, var Saulus en god, perfekt och rättfärdig människa. En som trodde på Gud och tjänade honom. Men han behövde frälsning och försoning i Jesus Kristus.

Det är inte frågan om att bättra sig själv så till vida att försöka bli snällare, trevligare och mer passande för Gud,

genom att ändra talesätt, vanor och lägga av vissa synder. Det är inte så man blir frälst, att göra något själv för att vinna frälsning är omöjligt. Jo, man kan erkänna sin synd, anropa Jesus om frälsning och på det sättet få en levande gemenskap med Gud. Men att själv göra gärningar som skulle rättfärdiga någon enda att komma till Gud är omöjligt. Det är genom Jesus och det verk han gjorde på Golgata som gör att varje människa kan bli frälst. Idag, är frälsningens dag, säger bibeln.

Jesus undervisade om att födas på nytt, att låta det nya livet som är av Gud växa till, förmeras och utvecklas. På den första pingstdagen i Jerusalem höll Petrus en predikan som fick ett enormt gensvar. "Bröder vad skola vi göra..." frågade de fromma judama som samlats till religiös högtid.

-Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synd-

"Vi hava så genom detta dop till döden blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv." (Rom 6:4)

ers förlåtelse, då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande. (Apg 2:38)

-De som då togo emot hans ord läto döpa sig, och så ökades församlingen på den dagen med vid pass tre tusen personer. Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödsbrytelsen och bönera. (vers 41-42)

Tro och sedan dop

De som då tog emot hans ord lät döpa sig. Dopet är en del av frälsningen. En begravningsakt för den gamla människan.

-Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död?

-Och vi hava så genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv. Ty om vi hava vuxit samman med honom

kommo de till ett vatten. Då sade hovmannen. "Se, här är vatten, vad hindrar att jag döpes?" Och han lät vagnen stanna och de stego båda ned i vattnet Filippus och hovmannen och han döpte honom. (Apg 8:35-38)

Tron kommer FÖRE dopet. Den som tror och bliver döpt han skall bli frälst. Doptraditionerna har avlöst varandra genom historien, ibland av politiska orsaker, ibland av teologiska eller bara rent praktiska skäl. Bibeldotet står dock fast. En tro, ett dop...

Dopet i vatten är en viktig del av frälsningen. Begrava den gamla människan för att uppstå i ett nytt väsende i liv. Det gamla är förgånget, något nytt har kommit, säger Jesus.

Redan i Gamla testamentet finns förebilden till dopet. Vandringen genom havet där Gud uppenbarade sig genom

lade och i några fall landsförvisade. Då hade bibelns dopsyn en övertygande aktualitet i den enskildes liv, det var viktigt att följa sin övertygelse. Nu har det i många fall tonat bort, det är inte bibelns dop som är viktigt utan den betydelse man själv lägger i dopet. Fortfarande står det: Den som tror och blir döpt skall bli frälst..

Dop i helig Ande

När Jesus stod i begrepp att lämna sina lärjungar gav han löftet om hjälparen som skulle lära och undervisa dem om allt och påminna om vad Jesus sagt, lysa upp ordet så att betydelsen skulle bli tydlig och uppenbar.

-Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undå kraft och bliva mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och sedan intill jordens ända. Apg 1:8

Lärjungarna skulle få kraft att bli vittnen, att kunna förmedla Guds nåd till frälsning. Det var syftet med denna gåva som ges till alla på Jesus Kristus troende. Det är porten in i överflödsliv och in i tjänst på ett rikare sätt än annars är möjligt.

...då skolen I som gåva undfå den helige Ande. Den gåvan kan bli vår omedelbart efter frälsningen. Det behövs ingen provotid för att se om lärjungen är "värdig". Åt ALLA. Och visst behöver den troende en hjälpare, någon som kan lära och påminna om allt vad Jesus sagt och lärt.

De började tala nya tungomål allteftersom Anden ingav dem att tala. Ett nytt tungomål som är tecknet på att lärjungarna tagit del av detta underbara löfte.

Gud har inte lämnat människan utan söker henne till frälsning. Och sedan är det en trons vandring. Först att genom dopet begrava det gamla, uppstå till ett nytt liv och sedan vandra i tjänst och efterföljelse. Anden leder, hjälper och styrker varje lärjunge som valt att följa Jesus på trons och lydnadens väg. Det finns kraft till seger och till att bli bevarad i det nya livet, det som kommer ovanifrån.

Gud välsigne var och en att ta emot den frälsning Gud av nåd erbjuder. Skjut inte upp avgörandet på framtiden utan ta emot just nu. Det är nuet som vi har till förfogande.

Idag är frälsningens dag!

Frälsning - för vem?

Alla människor har syndat. Jesus kom för att frälsa var och en som tror på honom. Det är Jesus som frälsar. Människans egna krampartade ansträng-

ningar leder inte fram. Frälsning är inte att lägga bort vanor eller mönster som kan vara stötande för den fromme. Frälsning är nytt liv, i gemenskap med Gud.

ULLA NÄSHOLM _____

genom en lika död, så skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse. (Rom 6:3-5)

När Filippus undervisade hovmannen om frälsningen förstod han att dopet var nödvändigt.

-Då öppnade Filippus sin mun och begynte med detta skriftens ord och förkunnade för honom evangelium om Jesus.

-Och medan de färdades vägen fram,

ett under och de kom till andra sidan och var räddade från det förgångnas fiender.

-Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet, alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses. (1 Kor 10:1-2)

Striden har också stått hård omkring dopet. De första baptisterna såg att bibeln manade till dop sedan man kommit till tro. De blev förföljda och fängs-

Clownen i kyrkan

STINA FRIDOLFSSON _____

I lördags sände TV2 s.k. "helgmålsbön" från kyrkan i Stöde. Istället för traditionell piporgel och textläsning ur bibeln sjöngs en medryckande schlager till dragspelsmusik. I takt med musiken kom en clown med röd näsa och peruk, stor dammvippa och rekvesitväska, skuttande och snubblande uppför kyrkogången. I TV-tablån informeras man om att den agerande clownen är församlingens kvinnliga präst.

Min första reaktion var avsmak. Det är verkligen stötande se en cirkusclown med fylleläsa och målad mask strutta runt bland ljus, krucifix, dopfunt och altarmålningar, grimaserande och

på allt sätt göra sig lustig.

Men så slog det mig: Nu framträder prästerskapet i sin rätta skepnad! Kyrkorna består i allmänhet mest av gylkelmakare, utklädda ceremonimästare, som med stolor, kräklor, prästkappor och rundkragar driver gäck med Gud och hans Ord.

Den som verkligen vill veta vad kristendom är måste hålla sig borta från det kyrkliga gylket; dramer, kyrkospel, högmässor, processioner, spädbarnsbegjutning, konfirmation, korstecken, klockringning och övriga hedniska riter som på intet vis har med Jesu Kristi lära att göra.

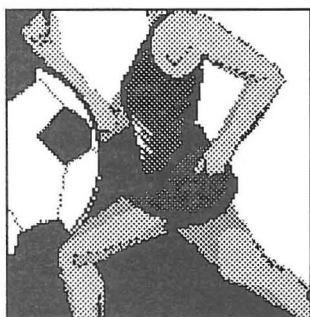
Allt det där är bara jippon. Lördagens "helgmålsbön" från Stöde, där prästen framträdde som clown, visade oss vilket pajaseri kyrkligheten sysslar med.

Jesus Kristus och hans lärjungar har aldrig behov av att spela, dramatisera och skapa underhållning omkring sin förkunnelse. Den är i sig dramatisk och revolutionerande.

- Du måste födas på nytt för att komma in i Guds rike, sa Jesus.

Och även:

- Mitt rike är icke av denna världen.

Kan man förena idrott och sann kristendom?

JOSEF OTTVALL, VITTANGI _____

Ja, om man skall sätta tro till vad som står att läsa i den s.k. kristna tidningen Dagen.

Av en händelse kom jag att läsa en artikel i nämnda tidning, där man propagerade våldeliga för detta. Det värsta i denna propaganda var, att det serverades en ren lögn. Denna lögn gällde Kiruna-Lasse, som tog guldmedalj i Garmisch-Partenkirchen, vid vinterolympiaden 1936. Han vann då guldmedaljen i 18-kilometersloppet.

Så skrev man då att han var den förste, eller en av de första, som förenade toppidrott med kristendom. Men nu är den nakna och osminkade sanningen denna: När denne Kiruna-Lasse vann

guldmedalj, då var han ingen avgjord kristen. Han blev det senare, och tog då helt avstånd från idrotten. Så illa kan man alltså hantera sanningen när man är ute för att propagera för sådant som strider mot den sunda läran!

Nu kan man fråga var denna villfarelse kommit ifrån. Svaret är lika enkelt som klart. Denna galenskap har bevisligen kommit från USA - Uppenbarelsebokens Babylon, all religiös villfarelses rätta hemort. För den obestridliga sanningen är denna: Denna sammanblandning av idrott och kristendomen har praktiserats i USA långt innan den kom till vårt land!

Det är mycket troligt att man anser

sig ha stöd i Skriften när man t ex läser vad som står i 1 Kor. 9:24-27. Men om man läser detta sammanhang riktigt noga, så finner man istället att här talas det om två slags människor: De som löper på världens tävlingsbana och de som löper på den andliga vädjobanan, ty det står: "Dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig. Tydligare kan det inte sägas.

Det är uppenbart, att en verkligt andligt sinnad människa, en som är brinnande i anden, han har vare sig tid eller lust att ägna sig åt idrottsraseriet, som numerr. är helt styrt och dirigerat av penningdjävulen.

Jag såg i TV-nyheterna att forskare i Skottland framgångsrikt lyckats klonat ett får. Fåret som visades upp i TV-rutan såg ut, som det också uppgavs vara, som ett fullt normalt fullvuxet får. Det uppgavs vara hela sju månader gammalt och hade förärats att bära namnet Dolly. Presentationen fick åtminstone mig att tänka på hur nya bilmodeller lanseras, även om nyhetsvärdet här var betydligt mer sensationellt än avtäckandet av nästa Volvo eller Saab-modell. Sedan dess har världens alla nyhetsmedia i det närmaste under flera dagar översvämmats av denna nyhet och i allehanda debatter om vad detta dramatiska genombrott i biologisk ingenjörskonst kan leda fram till.

Även om många farhågor har uttryckts för vad som nu kan bli möjligt både av etisk natur och i form av mer krassa katastrofscenarier. Man har bland annat talat om vad som riskeras när den biologiska mångfalden går förlorad. Positiva röster har ändå inte saknats, man har talat om hur det nu blir möjligt att framställa perfekta donatorer för mänskliga organ när denna teknik tillämpas på mänskliga "objekt". En fortsatt utveckling som nästan alla anser vara möjlig även om många med fasa ryggat tillbaka för vad som kan komma att bli följden. Det har också framhållits att läkarvetenskapen genom denna teknik nu skulle få tillgång till helt unika möjligheter att utföra experiment och pröva ut nya läkemedel.

Dagen efter medias presentation av Dolly tog Arne Imsen upp händelsen i tisdagens bibelstudium, han nämnde då att det var väldigt talande och symboliskt och rent av profetiskt att det klonade djuret var ett får!

Det skulle nog inte komma som en större överraskning om man snart får se den första klonade människan uppvisas i samma media som tidigare "avtäckte Dolly". Härvidlag vill jag påminna om en artikel som jag skrivit, som publicerats i MR nr 4 1985 under rubriken 'DEN NYA MÄNNISKAN'. Den handlade om fosterdiagnostik, aborter, surrogat-mödrar och kloning av människor så jag tänkte att det kunde vara på sin

Skapad till Guds

FRED ÖRTEGREN _____

AVBILD? AVBILD? AVBILD? AVBILD?

plats att här och nu återge några av dessa rader från en tid då kloning av däggdjur huvudsakligen ännu endast var ett ämne för sciencefiction-författarnas alster.

Efter att i artikeln bland annat ha gjort en kanske något spekulativ jämförelse med förhållandena före floden och Aldous Huxleys bok 'Du sköna nya värld' skrev jag följande:

Kloning innebär att hur många människokopior som helst kan framställas ur cellerna från en människa. Den som är biologisk förälder till en klon får alltså till avkomma en yngre enäggstvilling. Att sådana klonade människor kan bli mycket användbara i en totalitär stat är uppenbart, samtidigt som en mycket gammal önskan hos människan om odödlighet här tycks kunna gå i uppfyllelse.

Hur var det nu ormen sade till våra första fäder: Ingalunda skola ni dö. Att den klonade människan kommer att vara en unik person med ande och själ är väl ointressant för materialisten som endast erkänner materien som verklig. Om han är mer "andligt" sinnad så försöker han väl att ge ande åt sin bild (klon), men för att det skall lyckas behöver han nog hjälp av en falsk profet.

Det är skrämmande att se hur mycket sofistikerat djävulskap som tycks konvergera och hota allt sant mänskligt liv i dessa yttersta dagar. En del menar att det nu inte längre finns något som håller "laglöshetens människa" tillbaka.

Det kanske bör tilläggas att det är fullt möjligt att den klonade människan har sitt biologiska ursprung från en avliden människa vars DNA bevarats intakt.

ARNE BJÖRKMAN

I den trettonde artikeln om de nyandliga rörelserna informeras om de kristendomsfientliga rörelserna.

NYHEDENDOMEN

NAZISM - NEW AGE - NYNAZISM

Då kristendomen kom till Europa nådde budskapet först tätbefolkade områden. I obygderna höll man fast vid sin mörka hedniska tro, där människolivet inte var värt någonting. Inom nyhedendomen menar man att en äkta hedning helst ska leva nära naturen och hämta styrka och inspiration av naturen och naturkrafterna. Nyhedningarnas "gud" är alltså själva naturkraften och i vissa fall "naturandarna". Hedningen tillber det skapade istället för Skaparen.

Nyhedendomen anknyter till gamla tendenser i vår kultur. Sedan humanismens födelse under renässansen har det i europeisk filosofi och litteratur funnits en stark dragning till de hedniska kulturerna i det antika Grekland och Rom. Och med upplysningsfilosofin på 1700-talet blev det i Europa möjligt att

öppet ta avstånd från kristendomen. Kulturpersonligheter som Goethe, André Gide, Herman Hesse, Aldous Huxley, D H Lawrence, Friedrich Nietzsche, Richard Wagner och C G Jung m. fl. propagerade för nyhedendomen. Och naturligtvis påverkade de mängder av människor med sin antikristliga filosofi.

Som ockult fenomen är nyhedendomen ingen nyhet. Redan i slutet av 1800-talet finner vi hedniska inslag i t.ex. teosofin och spiritismen. Och år 1914 skrev satanisten Aleister Crowley att tiden var inne för en ny naturreligion.

En person som hade betydelse för nyhedendomens framväxt var Guido von List, 1848-1919. Han vistades i gnostiska och magiska miljöer och anses ha haft stort inflytande för den tidiga nazismens uppkomst. Guido von List förenade ockultism, teosofi, fornordisk folktro och germansk religion. Allt detta länkade han ihop med ockult, kyrklig och folklig rasism.

En annan gestalt som påverkade folk i nyhednisk och antikristlig riktning, var den berömda generalen Erich Ludendorff, 1865-1937. Han och hans fru Mathilde redigerade en nyhednisk tidskrift "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft" (Vid den tyska kraftens heliga källa). I sin tidning framhöll Ludendorff att det var mycket viktigt att kristendomen utrotades i Tyskland. Han bedrev

även antisemitisk propaganda och hade mycket goda kontakter med Adolf Hitler och nazistpartiet.

RELIGIÖS HEDNING

I Hitler-Tyskland blommade nyhedendomen ut för fullt. Visserligen bekände sig Adolf Hitler ibland - när det passade hans politiska syften - som djupt religiös. Men även en nyhedning och ockultist är ju religiös. Frågan är vilken gudsbild man har. Hitler talade ofta om "Gud" eller "Försynen". Lika ofta använde han uttrycken "Allmakten" och "Ödet" om den "gud" han bekände sig till. Och det var inte Bibelns Gud.

Vilken var då de ledande nationalsocialisternas "gud"? Och går det att förena nazistiska och kristna tänkesätt? Svaret ges i ett hemligt cirkulär från nazistledaren Martin Bormann, chefen för partikansliet, till gauleaderna den sjätte juni 1941, där det står:

"Nationalsocialistiska och kristna tänkesätt är oförenliga. De kristna kyrkorna bygger på människans okunnighet och bemödar sig om att bibehålla denna okunnighet bland så stora delar av befolkningen som möjligt, ty endast därigenom kan de kristna kyrkorna bevara sin makt. I motsats därtill bygger nationalsocialismen på vetenskaplig grund. Kristendomen har oföränderliga principer som fastslogs för nära

2.000 år sedan och därefter har stelnat till alltmer verklighetsfrämmande dogmer. Nationalsocialismen däremot måste, om den skall fortsätta att fylla sin uppgift, ständigt anpassa sig efter den vetenskapliga forskningens nyaste resultat ... När vi nationalsocialister talar om en gudstro så menar vi inte som de naiva kristna och deras andliga parasiter ett människoliknande väsen som uppehåller sig någonstans i rymden. Vi vill istället öppna människornas ögon för det faktum att det förutom vår lilla, i det stora världsalltet mycket obetydliga jord finns ett oändligt antal himlakroppar som liksom solen omges av planeter vilka i sin tur omges av ännu mindre kroppar, månarna. Den naturkraft enligt vilken alla dessa oräkneliga himlakroppar rör sig i världsalltet kallar vi Allmakten eller Gud."

"DEN NATURKRAFT ENLIGT VILKEN ALLA DESSA ORÄKNELIGA HIMLAKROPPAR RÖR SIG I VÄRLDSALLTET KALLAR VI ALLMAKTEN ELLER GUD", skrev den höge tyske nazistfunktionären. Språkbruket känns igen från vår tids olika New Age-filosofier. Den naturkraft som de tyska nazisterna dyrkade som "gud" är samma religiositet som nyhedningar och andra alternativandliga rörelser bekänner sig till idag.

Ledarna i Nazityskland hade inget till övers för varken Gud eller kristendomen. Men kyrkorna fick existera -tills vidare. Man kunde ju alltid omskola folket till äkta hedningar. En annan sak är att kyrkoledare ANPASSADE sig och böjde knä inför det nyhedniska nazisystemet.

Adolf Hitler och hans chefsideolog Alfred Rosenberg ville införa en germansk religion i Stortyskland, ett arv från den alltyska pangermanska rörelsen. I en tysk doktorsavhandling ges klara bevis för att nazismen, gårdagens och dagens, har ett starkt samband med den hedniska asatron.

Sökandet efter sanna tyska rötter i Tyskland gav den forngermanska mytologin ett stort uppsving i den nyhedniska så kallade völkisch-rörelsen. Asagudar kom att symbolisera ursprunglig styrka och äkthet. Gamla hedniska symboler som runor och hakkors togs till heders, och soldyrkan praktiserades. Och allt detta har kommit igen i vår tid. Idag är det ju populärt att visa sin nyhedniska tro genom att t.ex. bära torshammaren som smycke.

TYSK DOKTORSAVHANDLING

I en understreckare i Svenska Dagbladet för några år sedan skrev professor Lars Lönnroth om den tyska doktorsavhandlingen om asatron. I dagens Tyskland har rörelser med asatron på sitt program engagerat alltför ungdomar och gett upphov till nygermanska riter. Den kvinnliga författaren till doktorsavhandlingen har studerat ett antal nyhedniska och fornordiskt orienterade rörelser i Europa och USA. Det visade sig att det finns olika grupperingar, vilkas tro på asagudarna ofta blandas med tro på häxkonst, schamanism och druidism m.m.

Flertalet av medlemmarna i de här nyhedniska rörelserna är fientligt inställda till kristendomen. De menar - liksom Hitler och andra ledande nazister menade - att kristendomen är en främmande religion, som har underkuvat germanernas och nordbornas naturliga drifter och sunda traditionella sedvänjor. Målet för deras religiösa verksamhet är att återvinna den mystiska samhörighet med naturen som de hedniska förfäderna ägde, innan de förslavades av missionärens kristna propaganda.

Den tyska doktorsavhandlingen visar många samband mellan de moderna nyhedniska rörelserna och Hitlertidens nazism. Det tycks som om de ALLA har ett märkligt samband med en förnazistisk rörelse i München, Thulesällskapet. Sällskapet kombinerade judehat och fornordisk asatro med teosofisk mystik och tro på reinkarnation. Det var också medlemmar i Thulesällskapet, som bildade föregångaren till det nationalsocialistiska partiet.

"ALLTING GÅR IGEN"

Det finns politiska och religiösa gångare. I Arbetarbladet den 13 januari 1997 kunde man läsa att en nynazistisk organisation hade bildats i Sand-

viken: Ariska kampförbundet. Förbundets ANDLIGE ledare sägs vara Adolf Hitler. Mot vårt lands demokratiska och politiska styrelseskick sätter Ariska kampförbundet NATURLAGARNA. (Se där, New Age igen!) Det är i människans samhörighet med naturen som det sanna politiska styrelseskicket står att finna, hävdar nynazisterna i Sandviken.

Ariska kampförbundet menar alltså: på den här New Age-insikten om människans harmoni med naturen ska den nazistiska staten byggas. Detta medför att den starke alltid har rätt att leva

på den svages bekostnad, precis som hos djuren. Tongångarna känns igen från Nazityskland. "Allting går igen", som en känd svensk skådespelare sjöng under krigsåren.

"På helhetscentret Tri Orion-Sirius på Hagagatan i Stockholm hittar jag en hög amerikanska bokkataloger, tillägnade 'konspirationssälskare'. Efter att ha bläddrat igenom The American West Catalog finns all anledning att höja

på ögonbrynen. Blandat med böcker om healing och örtmedicin finner man här diverse tvivelaktig litteratur med högerextrem och antisemitisk prägel ..."

På det här sättet började journalisten Anna Gustafsson en artikel i Arbetaren, nr 27 -95. Hon pekade på att bakom helhetscentret "står en nygamal stjärna på New Age-himlen, den nyandlige gurun Anders B Johansson". Efter det att tidningen slagit larm om kopplingen mellan New Age och nazism plockades de avslöjande böckerna bort. Idag har bokaffären upphört eller flyttat till för mig okänd plats.

I den amerikanska tidskriften New Statesman & Society visar man också på kopplingar mellan nynazistiska grupper, New Age-organisationer och miljö-rörelsen. Främst i USA men även i Stor-

Forts. nästa sida

Lurblåsaren kallar det tyska folket tillbaka till den fornordiska asatron. Målningen är utförd av Wilhelm Petersen, som utnämndes till Tredje rikets främste konstnär.

britannien och Australien.

Under flera år har frilansjournalisten Håkan Blomqvist ägnat sig åt att kritiskt granska New Age-rörelsen.

-Antisemitismen är ett återkommande inslag i New Age-rörelsernas ideologi, påpekar han.

Genom sitt speciella intresse för UFO (flygande tefat) kom Blomqvist i början av 80-talet i kontakt med en esoterisk och teosofisk rörelse, Hylozoikerna. Innan han vaknade upp hade han i fem år varit med om att bygga upp den nyandliga organisationen.

-Jag hade godtagit fascistoida och antisemitiska idéer bara för att de påstods komma från en Mästare, skriver han i boken "UFO - i myt och verklighet".

Håkan Blomqvist tillägger:

-Om man gräver i mycket av New Age-rörelsen så hittar man alltid samma ingredienser. Övermänniskoidealet, magi och kunskapsfientlighet är en del i läran. Bitar som går hand i hand med nazismen.

Som Håkan Blomqvist mycket riktigt påpekar finns det samband mellan Hitler-nazismen, New Age-filosofin och nynazismen. Allt har samma rotsystem: gnosticism, teosofi och nyhedendom.

ORMSOPPA

New Age-ufologen Sune Hjort i Sundsvall har erkänt att han var nazist under det andra världskriget. Det gjorde han sedan Svenska Dagbladet avslöjat honom. Men än idag fortsätter Hjort att propagandera för rymdbudskap som ideologiskt går hand i hand med nazistiska idéer. Sune Hjorts bok "Rymdmänniskor på jorden" är öppet antisemitisk och hänvisar bland annat till "Sions Visers protokoll", ett ökänt falsarium som användes av Hitler för att "bevisa" judarnas världserövringsplaner.

Även i tidningen UFO-aktuellt varnar man för den här fascistiska sidan av New Age-rörelsen. I nummer 4 -96 skriver man:

"Budskapen från diverse himmelska potentater är kunskaps- och livsfientliga, antidemokratiska, rasistiska, antisemitiska och ibland även öppet nynazistiska. Naiva och godtrogna New Age-människor sväljer totalitära beten bara för att de påstods komma från 'högre' källa."

Som vi ser är allt detta - nazism, New Age, gnosticism, nyhedendom m.m. - en stor oren och osalig soppa, kokad på ett krossat ormhuvud.

OCKULT PSYKOANALYTIKER

En populär vetenskaplig gestalt idag är psykoanalytikern C G Jung. Man kan se hans böcker i alla bokaffärer över hela landet. Med sitt psykologiska system påverkar han mängder av människor. Han påverkar även en hel del som bekänner sig som kristna, och det är mycket oroväckande.

C G Jung var nyhedning och bekände sig till gnosticismen. Innan Jung blev psykiater var han välkänd inom spiritistiska och ockulta sammanhang. Jung beundrade också Hitler och na-

Den nyhedniska C. G. Jung.

zismen. I hans ögon var återuppväckandet av hedendomen genom völkisch-rörelsen något mycket positivt. Inte förrän i slutet av 30-talet ångrade han sin entusiasm för nazismen. Men han slutade inte att romantisera om de hedniska gudar som hade återuppväckts genom den tyska nationalsocialismen.

Jungs psykologi går inte att skilja från hans gnosticism och ockultism, menar doktor Jeffery Burke Santinover, numera kristen och f.d. ordförande för C G Jungs Foundation i New York.

Eftersom Jung troligen inte skulle ha fått sin examen om han öppet framhävt sitt nyhedniska och ockulta intresse så klädde han sina spiritistiska och gnostiska åsikter i vetenskapliga ord. Och kunde sedan på detta sätt börja påverka mängder av människor i nyandlig riktning.

Även kristna blir som sagt starkt påverkade av C G Jungs ockulta åsikter. Deras tro och tänkande förändras. De blir mer och mer likriktade med New

Age-budskapet. Likadant var det i Nazityskland: kristna påverkades av den nyhedniska ideologin och likriktades med det nazistiska systemet.

Idag påverkas kristna av New Age-filosoferna och en demonisk musik-kultur. Typiska nyandliga budskap tillåts smygga in i de kristna församlingarna. Och häxkraft och New Age är idag en grundläggande del i den "kristna" rockmusiken.

NEW AGE-PASTOR

Baptistpastorn Harry Månsus, Bromma-Dialogen, får stå som ett skrämmande exempel för de kristna ledare, som har påverkats av New Age-filosofin. Månsus har gett ut en ny bok "Den kosmiska katedralen". Någon har uttryckt sig så här om Månsus föredrag och författarskap: "Månsus har visat stor inställsamhet till New Age och dess företrädare." Det var nog milt uttryckt. För mig tycks det som om Månsus vandrar i fotspåren på de tyska prelater, som visade stor inställsamhet till den nazistiska ockulta ideologin.

Nu hyllar New Age-tidskriften "Sökaren" Harry Månsus som "en klok och modig man". Tidningens chefredaktör Sven Magnusson skriver att Månsus senaste bok och dagliga arbete "är viktiga som brobyggare mellan gammal och ny andlighet".

Nyhedendom, nazism, New Age och nynazism har alla en gemensam nämnare: den urgamla hedendomen där människorna tillbad naturen, naturkrafterna och onda andar. Och det ska inte vi kristna ha någonting med att göra!

Naturligtvis är många New Age-sympatisörer idealister, som söker något andligt och som tror att de arbetar för en ny andlig tidsålder. Men all andlighet, ny eller gammal, utan frälsning i Jesus Kristus, Guds Son, löper mycket stor risk att halka in på onda och destruktiva vägar. Nyhedningen och ockultisten Adolf Hitler bör vara ett varnande exempel. Han blev ett offer för den totala ockulta ondskan därför att han rörde sig på förbjudna andliga områden. Samma riskzon lever varje nyandlig sökare i.

Källor: **Det okända** av Håkan Arlebrand, **Som gäst i Tredje riket** (ill.) av Olavi Paavolainen, **Nazismen i dokument** av Sög Jonasson, **Arbetaren** nr 27 -95, **Arbetarbladet** 13/1 -97, **Genesis** nr 3 -96, **Sökaren** nr 1 -97, **Trons Värld** nr 18 -96, **UFO-aktuellt** nr 4 -96.

MÖTES- OCH...

fortsättning från sid 5

sammangaddar sig i internationellt förgrenade predikantkottier, där de får sitt en gång knäckta självförtroende styrkt genom att utrustas med prydliga "certifikat" och ärofulla titlar. Även Maranata har begåvats med en sådan "president", som ständigt varnar för papistiska tendenser i väckelsen.

Det finns överallt människor av samma ull. De har vandrat "den långa vägen" till sin högt betalda "frihet".

Här i Stockholm har vi sett dessa formeras till större och mindre grupper **varje höst**, och vi har fått lära oss bära den smälek de dragit över det rop, som blivit ett folks speciella lystringssignal. Det är exakt samma människor som alltid opererar under falsk flagga i sina försök att vilsleda och skapa förvirring.

Under ett decennium har dessa rotlösa individer hunnit hoppa in och ut ur 10-15 olika församlingar, grupper och bönecirklar i huvudstaden, och de är inte heller värda att tas på allvar nu då de åter igen söker rycka upp sig och hämtar moraliskt mod med hjälp av ett dussin "världsevangelistor" och "missionärer", som i sina ekonomiska mellanhavanden med underhållande församlingar, visat prov på långt driven oärlighet.

Eftersom de nu flaxar vidare i dansanta gyckel- och spexaftnar får vi skicka med förhoppningen att uppvaknandet skall komma, innan mörkret är definitivt och slutligt.

Som synes har här påtalade missförhållanden föga eller intet med en genomtänkt *ideologi* eller *trosövertygelse* att göra. Här är det frågan om att avslöja, näpsa och tillbakavisa inspirationer, visioner och ambitioner, vars bärare i sin förmåtenhet förfäktar rätten för var och en att "fritt" och ostört lura och bedra aningslösa missionsvänner.

Den som skapat åt sig system, som genom många komprometterande missbruk vållar ständiga interna strider, får finna sig i att bli misstänkt för oärlig framfart.

Problemen kan lösas! Men uteslutande genom sinnesändring och återgång till församlingsarbetet efter de riktlinjer, som med Andens sanktion drogs upp under den första tiden.

"Med Gud i vardagen och bland medicinmän"

ULLA NÄSHOLM

Jag har just läst en bok av missionär Tage Johansson som i många år arbetade i olika afrikanska länder. För många år sedan var jag med i ett missionsmöte som broder Tage hade. Bl a berättade han om hur han och Birgitta, hans fru, åkte till möten stående på ett lastbilsflak. Allt som sas i mötet uppfordrade och utmanade till missionsinsatser. För min del var det ett oförglömligt möte och därför är det med glädje jag anmäler boken: "Med Gud i vardagen och bland medicinmän". Den beskriver livet både på missionsfältet och i Sverige.

Det är spännande och roligt att ta del av boken, och författarens lite underfundiga humor gör den inte mindre läsvärd. Allvar och humor blandas; här en kommentar av eftersinnande allvar:

-På en del platser är det en folkrörelse mot korset. Inte mot en kommersialiserad kristen underhållningsmaskin där pengar och nöjen är viktiga ingredienser.

Det är också värdefullt att ta del av berättelsen om de första missionärerna från EFS och deras kallelse till Gallafolket. Många fick ge sina liv på missionsfältet under de första åren. Det är mycket gripande att ta del av den forskning författaren gjort för att ta fram bakgrundshistoria om hur evangelium kom till Gallafolket, vilket ju är Etiopien, där författaren under lång tid arbetat som missionär.

Fotografier finns också med i boken och förhöjer naturligtvis värdet då det blir en beskrivning inte bara i ord, men också i bild.

Få av medarbetarna och deras insatser på fältet nämns och då det sker är det oftast kortfattat. Elof Höglund är ett av undantagen. Han omtalas vid flera tillfällen. Bl a var det han som, enligt författaren, var redskapet till att det blev svensk mission i Etiopien. Höglund var den borne pionjären och det var också hans idé att det skulle bli yrkesskola i pingstmissionen i Etiopien och att kombinera yrkes- och bibelundervisning för blivande evangelister.

Tydligen på grund av någon kyrkopolitisk strid som inte jag känner till hamnade Höglund en tid utanför pingströrelsen. Boken ger inga långa utredande förklaringar, det bara konstateras att man bett länge om en lösning på "problemet med de tre missionerna". Vad det egentligen handlade om framgår inte klart och är väl inte heller nödvändigt egentligen. Vad som kommer fram är emellertid att det inte är utan problem och svårigheter när människor arbetar för Guds sak.

I boken möter man bibelläraren, evangelisten och själavårdaren. En mycket läsvärd och gripande skildring som varmt kan rekommenderas. Särskilt de unga kan få lärdom och insikt av det boken på ett personligt och inspirerande sätt förmedlar.

Tage Johanssons bok om missionen i bl a Liberia, Sudan och Etiopien.

FRÅN SKÅDESPEL...

Forts. från sid. 15

kus' evangelium: "Ingen som för min och evangeli skull har övergivit hus eller bröder eller systrar eller moder eller fader eller barn eller jordagods, ingen sådan finnes, som icke skall få hundrafalt igen (tio tusen procent!): *redan här i tiden* hus och bröder och sysstrar och mödrar och barn och jordagods, *mitt under förföljelser*, och i den kommande tidsåldern evigt liv.

Anna började undervisa i språk, men det gav inte mycket till försörjning. Hon började även ha små föreläsningar, där hon läste religiösa dikter och sjöng litet. Hennes begåvning behövde få utlopp.

Pastor Barratt, som också var konstnärsnatur, förstod henne och var till stor hjälp och andlig vägledning. En filmdirektör gav henne ett erbjudande på 20.000 kronor om hon ställde upp i huvudrollen i en filmatisering av "Kameliamoderna". Anna sa emellertid nej, hur mycket hon än behövde pengarna. Skådespeleriet var för alltid förbi, och hon var övertygad om att Gud hade en uppgift till henne.

År 1912 vigdes hon till predikant Sigurd Björner. Fram till dess hade hennes gamla vänner fortfarande hopp om att Anna skulle komma tillbaka till teatern. Men som predikantfru hade hon skurit av sista förtöjningen, menade man.

Anna och Sigurd Björner blev ett evangelistpar som outtröttligt tjänade Gud som människofiskare. De lärde sig att helt förtrösta på Gud för sin existens. De reste runt i hela Danmark och hade möten. Anna läste dramatik och maken predikade. Men Anna lade av allt mer av scenkonstens talanger och blev en ordets förkunnare. En rik fabrikskänkte till förkunnarparet Björner ett mötestält som rymde omkring 100 personer, och även en vagn som det gick bo i. Det fanns plats för både vardagsrum och kök där. De arbetade, sov, åt och kunde ta emot besök i denna vagn. Fru Björner gjorde i ordning och pyntade vagnen.

De reste tältet och hade möten i ur och skur. Många blev frälsta. På hösten packade de ihop tältet, men de fortsatte bo i "zigenarvagnen", som folk kallade den. Själva kallade de den "Evangelievagnen". De lade halm på

taket för att hålla värmen bättre. Det såg ju inte så estetiskt tilltalande ut, och Annas kamrater från hennes storhetstid på teatern förfasade sig över att den stora skådespelerskan blivit så fattig och eländig, att hon måste bo så där.

Men paret Björner trivdes och prisade Gud över sin bostad, för dit kom alltid hjälpsökande människor. De fick bedja för människor så att de upplevde både frälsning och fysisk helbrägdagörelse.

Sommaren 1919 åkte de till en konferens i Helsingborg. Guds ande var mäktigt utgjuten, och många lät döpa sig i vatten. Så även paret Björner. Därefter åkte de till Köln i n g a r e d s -konferensen, där T B Barratt, Lewi Pethrus och många andra mäktiga förkunnare var med. Där blev Sigurd Björner döpt i den helige Ande och började prisa Gud i nya tongar.

När de kom tillbaka till Danmark, började tidningarna där skriva och göra spe av deras dop och andedop. De räknades som fanatiska villolärare. Samfund och kyrkor som haft öppna dörrar för den celebra skådespelerskan och hennes man, stängdes obönhörligt. Även den man som skänkt dem tält och vagn vände dem ryggen. De fick dock behålla denna utrustning för att fortsätta predika i tid och otid. Och nu var de bättre skickade än någonsin för att fungera i den uppgift Gud förberett för dem. Frimodiga och brinnande predikade de pingstens budskap.

En gång då de med hästar förspända flyttat vagnen till en plats där de skulle ha tältmöten, upptäckte de att alla muttrar från vagnens fyra hjul skruvats bort. Det var ett under att hjulen inte ramlat loss när vagnen skakat fram på vägen och alla skarpa kurvor. Men Gud bevarade dem trots deras utsatta ställning från allt ont.

Genom deras evangeliska arbete

kom många till tro, och 1919 bildade man en församling under namnet "Evangelieförsamlingen". Gruppen drömde om att istället för tältet kunna resa en byggnad där och så småningom byggdes en samlingslokal på den tomt man hyrt för tältet.

Pingstdagen 1922 invigdes Evangeliehuset. Sven Lidman från Stockholm och T B Barratt från Oslo var med bland huvudtalarna. I flera årstid hade paret Björner bott i sin ambulerande vagn i

anslutning till mötestältet. Nu fick de en ordentlig bostad i Evangeliehuset.

Sin självbiografi avslutar Anna Larssen Björner med en flammande appell, som den evangelist hon ständigt var. Den riktar hon speciellt till sina foma kamrater vid teatern:

-Har ni männe icke vid läsningen av detta vittnesbörd förstått att jag - för att kunna lämna min konst, som för mig hörde samman med

själva livet - måste ha mött och upplevt en värld, gent emot vilken även den högsta och ädlaste konst är surrogat?

-Guds Son - han som är renhetens, skönhetens, kraftens och kärlekens högsta uppenbarelse - är ingången till denna underbara värld. Frukta icke för att lägga era liv i hans hand. Tro icke, att han brutalt vill taga ifrån er det som ni älska högst i världen. Han känner er bättre, än ni känna er själva, och han är ömmare än någon moder. Låt honom få bestämma över er! --

-Låt icke tanken på att Gud kan kalla er på samma sätt, som han har kallat mig, verka så, att ni utestänger er själva från det gudomliga liv, som aldrig skall taga slut. Ni kunna ej älska konsten högre, än jag har älskat den, och likväl förde Gud mig igenom allt det svåra. På den andra sidan krisen fanns en underbar frid och glädje i den innerligaste gemenskap med den Högste själv.

"Och vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?"

"Evangelievagnen" användes både som bostad och predikostol i små byar på landet.

Enok- Elias - vi

Vandringen med Gud i en ogudaktig värld innebär intensiv kamp, innerlig kärlek och heligt främlingskap. Varje ord i denna appell av den forna skådespelaren vibrerar av liv, förkroppsligat i Herrens tjänarinna.

ANNA LARSSEN BJÖRNER

Före syndafloedens dagar, på den tid då våldet blev allt större på jorden, ångrade Gud att han hade skapat människorna. De levde i ett så ogudaktigt avfall. Men det levde en man som skilde sig från tidsandan. Han vandrade för sig själv, och var gudfruktig och from. Hans hjärta var inte fyllt med våld, avfall och ogudaktighet. Den mannen hette Enok.

Det står att "han vandrade med Gud". Han var en kontrast till alla andra på sin tid, en tid full av ogudaktighet så fruktansvärd att Gud ångrade att han hade skapat människan. En dag var han ute och vandrade med Gud i anden. Han gick tillsammans med Gud så länge att Gud till slut sa: "Nu är du närmare mitt hem än ditt eget, Enok, så nu kan du lika gärna följa med mig hem". Den kvällen kom Enok inte hem igen. Gud tog honom till sig. Han vandrade med Gud, heter det, och "man såg honom icke mer". Gud tog honom till sig.

Gud tog honom undan från döden.

Det väckte säkert förundran den gången. De sökte efter honom, men fann honom inte.

Så tänker vi på en annan man, en sträng Herrens profet: Elias. Han framträdde under en kort period. Det var nästan som ett stjärnskott. Han hade en kort, men mäktig tjänst. Han var en glödande profet! Och det står berättat om honom, att han hade sådan makt med Gud i bönen att Gud kunde hålla regnet tillbaka i tre och ett halvt år på grund av hans böner. Och Gud kunde sända regn igen efter det att Elia bad om det.

Det berättas att Gud använde Elia till att väcka upp en död. Gud använde honom också till att bygga upp nedbrutna altaren, och Guds eld föll ned på detta altare. Han fick både eld och regn från himlen!

Då jag läste detta, kom jag att tänka på att detta var något för oss att ta lärdom av. Guds eld faller på Herrens eget altare, och inte på avgudarnas!

Så är det också idag: Herrens eld faller där de nedbrutna altarstenarna samlas, liksom Elias samlade de tolv stjernorna efter Israels tolv stammar. Då föll Guds eld. Så blir det också idag. Där de

gamla sanningarna kommer fram igen, där faller Guds eld, och vi ser att Guds eld faller där, halleluja!

Då Elias tjänst var över efter en kort tid med uppenbarelse av Guds kraft, bestämde sig Gud för att ta hem sin tjänare.

Och Gud utväljer också hans efterföljare: Elisa. Det berättas om hur de två vandrade tillsammans. Elisa ville inte lämna sin mästare, han hängde fast vid honom, och så, medan de går och samtalat tillsammans, kommer Guds vagn och Guds hästar, och Elia blir fördd upp i en eldsvagn i en storm. Han tas hem till Gud utan att gå genom döden, för han var en Gudsman. Han vandrade med Herren, och hans högsta lust var att göra Guds vilja.

En dag ska det ske något som detta var en svag begynnelse till. Då blev en enskild man borttagen varje gång.

Men på den dag jag tänker på, kommer det att stå med feta rubriker i tidningarna: Något märkligt har hänt, de kristna är försvunna!

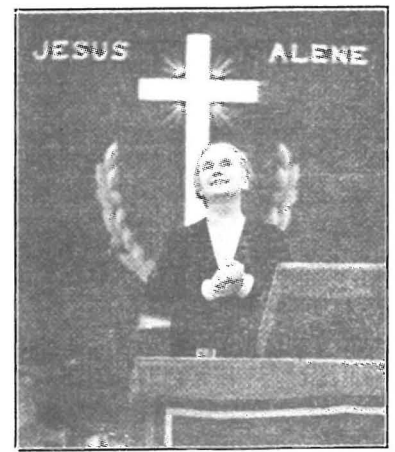
Det kommer att gå som en löpeld över hela världen. Ingen vet vad det har blivit av alla dessa människor.

Vi kan tänka oss att det kommer extraupplagor av tidningarna senare, och att radion sänder ut nyheter. Tänk, vilken spänning det kommer att bli! Då får detektiverna bekymmersamt. Det utlovas säkert stora summor till dem som kan ge upplysningar om dem som saknas. Men de kommer inte att hittas.

Inte en enda av dem kommer att hittas. För det står i 1 Tess. 4: "ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun..."

Herren själv! Han sänder inte en ängel för att hämta alla dessa. Nej, han hämtar själv den stora skaran, som är beredd att möta honom. Han kommer själv i skyarna!

Så står det vidare att "först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren."

Vi som lever när Herren kommer, skall liksom Enok och Elias förvandlas medan vi lever och ryckas upp tillsammans med de andra till ett möte med Herren i luften.

Det skall ske! Vi vet inte dagen eller timmen, men vi vet att tiden är nära. Om vi kunde samla allt Gud har uppenbarat åt olika människor om att denna dag är nära, tror jag att det skulle gripa vara hjärtan. - - -

Man kommer att se många tecken på himmelen, så vi förstår av många ting att Herren står för dörren.

Men för att vi ska få följa med, måste det kunna sägas detsamma om oss som om dem som togs bort utan att dö: De vandrade med Gud, och stod i motsatsförhållande till den anden som råder i världen. De var salt i den miljö de levde i.

Himlajus från Gud! Det säger Skriften att vi är kallade att vara. Vi ska inte ha denna världens ande på något sätt, vi ska alltid vara i kontrast till denna världens ande.

Vi ska stå emot denna världens ogudaktighet, tanklöshet, ytlighet, brist på ansvarskänsla och allt vad det innebär. Vi ska stå i kontrast till den avfälliga kristenheten och stänga våra öron för den moderna bibelkritiken. Vi ska vara som Elia. Han byggde upp Herrens nedbrutna altare, och då föll elden.

Vi kan vara säkra på att elden kommer att inte där man tvivlar på Bibelns ord. Den där var och en går fram enligt de bibliska sanningarna. Då blir vi fyllda med den helige Ande. Det blir seger över synden, sjuka blir helade och själar blir frälsta.

Herren är nära! Många ska uppleva detsamma som dessa två Gudsmän. De ska följa med Jesus utan att gå genom döden. Kanske ska några av oss gå dödens väg, men vi ska komma ut ur graven när han kommer. Tänk, vilken framtid som väntar oss! Det är härligt att få vara med! Om du inte är med, så kom idag! Anmäl dig till tjänst för Gud! Kom in i hans armé, den lyckliga skaran som ska få följa med när Jesus kommer!

Evangelium i tal och ton!

Under senaste året har vi distribuerat oerhört många beställningar av kassetter med evangelium i tal och ton. (Se artikel s. 21) Kostnaderna för live-inspelad sång, radioprogram och möten på kassett, har till största delen burits av gåvor. Från 1 april kommer vi att ta ut de direkta kostnaderna för varje inspelat band. Genom offren kan vi då satsa på ytterligare evangelisation!

Undervisning

10 PROFETISKA BIBELDAGAR

Lörd 961228

□ kl 19.30 Inledning. Den primitiva församlingen. Arne Imsen.

Sönd 961229

□ kl 11.00 Säg ja till Jesus! Peder Blom, Kjell Roos

□ kl 19.00 Väckelsemöte. Gunnar och Tage Nilsson, Arne Imsen.

Månd. 961230

□ kl 11.00 Guds folk eller quislingar? Arne Imsen

Tisd. 961231

□ kl 15.00 Maranatabudskapet i bibeln - och idag. Arne Imsen

□ kl 22.30 Nyårsvaka Arne Imsen, m fl vittnen.

Onsd. 970101

□ kl 11.00 Den primitiva församlingen och de profetiska tidshändelserna. Hans Lindelöw

□ kl 15.00 Maranatavittnen. Arne Imsen

Torsd. 970102

□ kl 11.00 Faran att ej vara beredd inför Jesu tillkommelse. Arne Imsen

□ kl 15.00 Ett heligt nasirat. A Imsen

□ kl 19.00 Väckelsemöte. A Imsen, m fl

Fred. 970103

□ kl 12.00 Hoppet, Arne Imsen

□ kl 15.00 "Hagios - ett annorlunda folk" Jan-Egil Hafsahl.

□ kl 19.00 Väckelsemöte. Hans Lindelöw, Stina Fridolfsson, Mikael Eliasson m fl.

Lörd. 970104

□ kl 15.00 Informationsmöte. A Imsen

□ kl 19.00 Väckelsemöte med dop. Norska ungdomar, Folke Jacobsson, Robin Widén, Arne Imsen m.fl.

Sönd. 970105

□ kl 11.00 "Hoppet - gravitationskonstanten." Arne Imsen.

□ kl 15.00 Jesusidentitet. Lars Bygdås, Arne Imsen.

□ kl 19.00 Väckelsemöte. Jan Egil Hafsahl, Arne Imsen, m.fl.

Månd. 970106

□ kl 11.00 "Leva i väckelse". Folke Jacobson

□ kl 15.00 "Gideon & vår tid inför Jesu tillkommelse" Arne Imsen

□ kl 19.00 "Gideon..." del 2 Arne Imsen

Sång & musik

Live-inspelad församlingssång från 70- och 80-talet

- "JESUS KOMMER"
- "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD"
- "OCH JAG SKALL STÄMMA IN I SÅNGEN"
- "O DU GUDS KÄRE SON"
- "DET GAMLA EVANGELIET"

Live-inspelningar under 90-talet

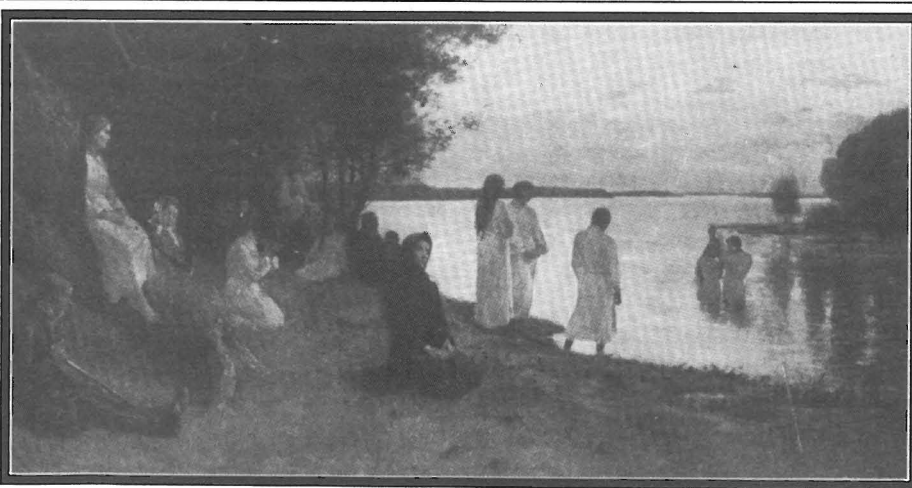
- "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL"
- "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"

Varje kassett endast 10:- + porto

(självkostnadspris, OBS! vissa möten är 2 kassetter)

Beställes från:

Bällsta Media Center,
Box 201 34, 161 02 BROMMA,
Tel: 08-98 56 83, fax, 08-98 21 39

"Baptisterna"

Denna vackra målning av ett baptistiskt dop, har en speciell historia. En notis från Wecko-Posten 1886 berättar att den kände konstnären, friherre *Gustaf Cederström* hade sitt barndomshem i Alsike socken, Uppland. Midsommarnatten 1886 hade man en dopförrättning i sjön

Ekolin. Bland åskådarna var även friherre Cederström. "Den enkla handlingen i den lätta skymningen över en nejd, som var konstnären förtrogen och kär sedan barnaåren, gjorde ett mäktigt intryck, och han beslöt nu måla en tavla över den dopakt han bevittnat".

Konstnären var mycket mån om att kunna leva sig in i ämnet, och ställde många frågor till baptistpastorn, som även fick demonstrera hur en dopförrättning gick till, genom att i Uppsalas baptistkapell iklädd dopdräkt gå ner i dopgraven.

Målningen ställdes ut i Paris våren 1887, och blev mycket uppskattad. "Med psykologisk och lyrisk mjukhet har konstnären smält in de andäktiga gestalterna i den oändligt milda sommarkvällsstämningen över Ekolin", var ett omdöme.

Den stämningsmättade bilden med gudstjänstfirande människor samlade på natten för att gömda undan människors nyfikenhet och hån viga sitt liv åt Jesus Kristus, håller lång efterpredikan med den som tar sig tid att iakttä den.

(Uppgifterna, liksom bilden, med förlagets tillstånd hämtade ur boken *Svensk Baptism genom 100 år*, utgiven av Baptistmissionens Bokförlag år 1948.)

**Maranata-
församlingen
i Stockholm
inbjuder till
sommar-
konferens
på Bällsta
19-27 juli
Se annons
i nästa nr.**

**Radio Maranata
sänder nu åter
i Göteborg
Må, ti 18⁰⁰-18³⁰
94,9 Mhz**

På INTERNET forceras Dagens CENSURVALL!

WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @

(Eftersom detta inlägg inte beretts något utrymme i Dagen läggs det nu ut i detta forum! Jag vill också rikta ett tack till Fred Örtengren som varit vänlig och hjälpt mig att publicera detta i Crossnet, eftersom jag själv inte har tillgång till att göra det.)

Collmars senaste bok visar brist på helighet

Ledarskribenten **Tomas Sjödin** verkar i **Signerat 961220** ha blivit förtrolad av en bok av prästen **Lars Collmar** (Fallet med den överviktiga humlan). Hur Sjödin kan tycka att detta är "en lysande bok", det övergår mitt förstånd. Själv tycker jag det är bedrägligt att Collmar kan vara en auktoritet i kyrkliga sammanhang. Att han nu också får beröm i Dagen av en pingstpastor kan inte få stå oemotsagt.

Sjödin skriver: "Texterna är lekfulla utan att förlora respekten för det heliga." Ett helt otroligt påstående. Om det är något som Collmar har förlorat, så är det respekten för det heliga! Och vad annat är att vänta när han inte ens vet om han i verkligheten tror på Jesu uppståndelse! (sid 85).

En röd tråd i boken är att Collmar har svårt för att tro på allt som berättas om undren i bibeln är bokstavligt sanna, "där kan man tveka", säger Collmar. Och det gör han med besked. De 600 000 männen som lämnade Egypten kanske bara var något tusental, frågar han sig. Det kanske bara var en gränspostering som förföljde israeliterna, inte farao själv?

De egyptiska vagnarna kanske fastnade med hjulen och fick återvända. Egyptens sju plågor kanske bara var skryt? Collmar skriver "att de gamla israeliterna var ena baddare på att berätta historier", och att de inte återgav detaljerna så korrekt! "Jag kan som alltid ha fel, men så tror jag", skriver Collmar.

Och berättelsen om hur Gud kunde sända 2 björnar som dödade 42 gossar för att de retade profeten Elisa, tycker Collmar är futtig och småaktig och en sådan berättelse bör skrattas åt! Collmar fortsätter: "Och en sådan gud kan jag inte tro på. Vill inte tro på." Inte hellre tror Collmar att mannen bland gravarna med en legion andar i sig var demonbesatt, han var istället psykiskt sjuk.

Och hur är det med heligheten när Collmar tre gånger i boken använder sig av svordomar, en gång under det att han dessutom ber en bön riktad till Gud! I boken använder han också ett könsuttryck som vanligtvis brukar återfinnas på mindre trevliga klotterväggar.

Jag avslutar mitt inlägg, med exempel på två små böner ur denna prästs bisarra och tvivelsjuka bok som är ett lågvattenmärke i svensk kristenhet:

"Vill du (Gud) så får du gärna låta mig levitera en morgonmessa i Adolf Fredrik. Mycket hellre det än att tala i tungor, det känns så överspönt."
"GOD NATT GUD, om du finns. Amen."

BERTIL LUNDBERG, SKELLEFTEA

Nu kommer SÄRLAREGN i nytryck!

Den står på tur att tryckas direkt efter påsk. Beställ gärna redan nu! Priset blir c:a 60 kr häftad och 100 kr inbunden. Vid beställning av minst 5 ex. rabatt! Information och beställning, tel 08-98 56 83.

Skrifternas Jesus

SÄRLAREGN nr 77

C G7

1. Skrif-ter - nas Je - sus kom in i mitt hjär - ta,
 2. Skrif-ter - nas Je - sus i or - det mig lär - de,
 3. Skrif-ter - nas Je - sus i An - den mig döp - te,
 4. Skrif-ter - nas Je - sus i sky - ar snart kom - mer,

C

tog all min o - ro och gav mig sin frid.
 al - la som tro må i kors - dö - den gå,
 så jag i tung - or fick pri - sa min Gud
 häm - tar från jor - den sin blod - tvag - na här.

E F

Vil - ligt han bar all min synd och min smär - ta
 och i mitt hjär - ta en läng - tan jag när - de
 och i sin he - lig - hets dräkt mig be - kläd - de
 Skå - da de får i den e - vi - ga som - mar.

C G C

då han på kors - trä - det dog just för mig.
 dö - pas till ho - nom I Guds kraft upp - stå
 nu har jag bli - vit hans dyr - köp - ta brud.
 Skrif - ter - nas Je - sus just så - dan han är.

E F

Vil - ligt han bar all min synd och min smär - ta
 och i mitt hjär - ta en läng - tan jag när - de
 och i sin he - lig - hets dräkt mig be - kläd - de
 Skå - da de får i den e - vi - ga som - mar.

C G C

då han på kors - trä - det dog just för mig.
 dö - pas till ho - nom I Guds kraft upp - stå.
 nu har jag bli - vit hans dyr - köp - ta brud.
 Skrif - ter - nas Je - sus just så - dan han är.